Register

nr	namn	sid	nr	namn	sid
1	Ett fattigt inför Pontius Pilatus!	1	34	Sjömans visa!	46
2	Aftonens Sånev!	2	35	Aftonen i Arkel!	47
3	Alfrid & Alfhilda!	2	36	Skördeflickan!	49
4	Anton & Cecilia!	4	37	Bjälkens Nattlogement!	38
5	Fröken Agnes!	6	38	Anders Högbergs dotter!	52
6	Hjalmar och Ingeborg!	8	39	Luxemburg!	53
7	Erik & Karin!	9	40	Brandin & Jäger!	56
8	Aftonens ros!	13	41	Drabanten Gustafsson!	58
9	Jean Jean & Elvira Madigan!	15	42	Afskedsvisa!	60
10	Den sorgsna flickans klagan!	16	43	Kolingavisan!	61
11	Regnbrudden!	17	44	Katharina!	62
12	Fiendskallarna!	19	45	Tröls Pers gris!	63
13	Fågelns Visa!	19	46	Finska ryttarietts marsch!	65
14	Pärdi i föregående!	20	47	Den Italienska flickan!	65
15	Albertina!	21	49	Allfadersmat!	66
16	Den förälskade skomakaren!	22	48	Hans & Hanna	
17	Gillevara Visan!	23	49	Elfsborgsvisan	
18	Ballare Visa!	25	50	Hjältens Grimborg	
19	Nicolina!	25	51	Majselfesen	
20	Fadet visa!	27	52	Soldathustrun	
21	Emmas första kärlek!	28	53	Kors På Idas Graf	
22	Fröken Fina!	30	54	Barnens Klagan	
23	Urverket!	31	55	Min Fanba	
24	Räddningsstriden!	33	56	Malin Visan	
25	Fäderneslisa!	35	57	Lotta Gardets klagovisa	
26	Ljungby Horn!	36	58	På Roine Strand	
27	Också en Hjälte!	37	59	Alfrid och Anna	
28	En ny Sjömans visa!	38	60	Luffare Visan	
29	Sjömansvisa!	39	61	Ett sällskapsspå	
30	Mars Visan!	41	62	Skivet av	
31	Räf!	42	63	Sigfrids död mor-	
32	Ballare visan!	43	64	dröder Oscar och Fredrik	
33	Niagara!	44	65	Bamm — Fridhem	

1907 - 1909

Oskar Baum

Oskar Baum

1:d 1

Ett förhör inför Pontius Pilatus

Nr 1

Ert namn? Mitt namn. – Ja hvad heter ni? Kalle Mattias Blom. Så ni Kalle Mattias? Ja, jag sade Kalle Mattias. – Ni heter således Karl till förnamn? Ja så riktigt säkert. Ja, jag, hvet ni inte själf hvad ni heter? Det är inte alltid så godt veta, vi är ju tvillingar, hon min och jag och lika varandra som två bär, vi klädes båda på en gång. Ja, således Mattias, och hon Kalle, men på hemmagem jösa en af oss själf så nu vet jag inte riktigt säkert om det är jag eller min bror som dog. Hvad är det för prat? Hvar är ni född? På en vindskammare, värdig domare. Det hör inte hit! I hvilken stad menar jag? Ingen stad. Jag är född på landet. Har ni några föräldrar? Ja då två styvfar, en styvmor. Hvad heter han af mener jag? Det är olika för det mesta af sill och potatis. Det anda var inte tal var surkål ty det ~~var~~ för han ordet i morgon af brukar hon säga? Är ni gift? Ja. Gunås. Med hvem? Med min husbonde. – Hvad är hon för ett slags människa? Hon är ett praktiskt mer. Det kan jag väl förstå. Men gifter dig väl inte med en karl. Försök nu att vara ordentlig en stund. Kommer då annat på frågan. Hvad ni hvarför ni står här? Därför att ingen har bjudit mig att sitta. Ni erkänner inte att ni tagit denna här plånboken, som man här funnit hos er? Har ni funnit den hos mig. Hvar då så innerligt snällgo de här domare och gif mig den tillbaka. Tager ni icke och vara mig ordentligt eller med hvad tror ni jag i Herr här för? En tia om dagen är väl det minsta kan jag väl tro. – Ni erkänner inte således inte att ni har stulit denne här blåbetens cykel jo visen tog jag har misstat den. Hvar fick ni den ifrån? Jag har inte fått den. Ni har således stulit den? Det har jag aldrig sagt. På hvad sätt har ni då kommit i besitt den? Svara mig på det då. Den låg i en säckficka. Se där nu är vi tamingar på spåren. I hvems säckficka. Det vet jag inte. Jag känner inte karlen. Och där tog ni den. Nej jag tog icke den av annan varannan varmare. Så allt bättre och bättre. Ja det var klart att jag det skulle gjöra när jag betalt mig det tillsamma? Här är kvitto. Det var ett besynnerligt kvitto! Här står ju inte ett enda ord skrifvet. Nej! värdig domare han kunde inte skrifva, och så tyckte jag att det skulle gjöra detsamma eftersom jag inte kunde läsa om han hade tyckt till att skrifva. Förstår ni inte att detta papper betyder alls ingenting? Jo det begrips och därför ber jag värdig domare att bli fri känd i brist på bevis. Så lätt går det inte vi här oskyldigt ställda andra. Då löfvar jag snart komma igen ty jag tycker att det är roligt att tyvärr med värdig layman. Förut karlen. – Det behöfs inte jag är aldrig så intressant med kan vi nausen!

Slut

Fridhem den 19 25/8 07 Fredrik Baum

2

Oskar Baum

Arbetets-Söner

1

Arbetets söner sluten eder alla, Till våra bröder i syn ock i nord
Hören i ej hur mäktigt det skallar, Utöfver verlden befrielsens ord
Ur den förnedrande träldommens gift. Upp till den hedrande edla bedrift
Människo värdet vi fodra tillbaka. Kämpa för rattvisa frihet ock bröd
Ock med påskriften bed ock försaka Länge oss neddryck i mörker ock nöd

2

Icke naturen hårdhändt har dragit. Gränsen som skilja fattig ock rik
Hjertlöst har makten under sig slagit. Alla dess hofvar ock rofdjuret lik
Mot den förröndande guldkalfven stod, med glödande känsla ock mod
Käckt emot förtycket ett värn vi oss dana Stridsropet genom nationerna går
Sluten eder alla kring enighetens fana, Tällen ej modet ty seger är vår Slut

skrifvit den 19 25/8 07

Nr

Alfrid och Alfhilda

1

Ja året ar onhundra jag det var ju nittiotre
I kronans tjänst i Stockholm jag skulle mig bege
Jag tog farväl af hemmet ock sade till min vän
Kanske du har en anan inan vi ses igen

2

Men flicken gret ock sade nej det får aldrig ske
Hur långt du än må resa min aldra kerasste
De orden kommo från hjertat i hennes unga bröst
Ock stanna du helst hemma ock skänk mig fröjd ock tröst

3

Jag reste dock ock kom till sveriges hufvudstad
Jag glömde snart Alfhilda ock lefde fri ock glad
Två månader förgingo då skref jag henne till
I brefvet stod de orden jag här omtala vill

4

I dag Alfhilda skrifver jag ~~till dig~~ för sista gången till dig
Du får söka en annan ock efvigt glömma mig
För här en vän jag valdt mig ty tiden den var lång

Oskar Baum

Oskar Baum

Oskar Baum

Oskar Baum

Därför farväl Alfhilda farväl för sista gång

5

Alfhilda fick snart brefvet ock gret ock skref alltså
Min vän är det din mening hur skall det med dig gå
Hur kan du så mig glömma som så dig älskatt har
Nej det får aldrig hända min sorg för bitter var

6

Ty jag har ~~en~~ här hemma en liten son så rar.
För du skall vill jag bedja War~~för~~ därför huld ock svar.
Ock sände ett bref till baka ock skänk mitt hjerta ro,
Ock härmed vill jag sluta mitt bref i hopp ock tro.

7

Jag läste ju upp brefvet för alla på kasern
Korporaler ock gardister som äro landets värn
Jag spe ock grin blott hörde sjelf var jag full af hån
Jag gjorde spe af brefvet af Alfhilda ock dess son

8

Sen en kamrat iföll nu som vid min sida stod
Det brefvet har den sorgsna väl skrifvit med sitt blod
Ock du gör synd mot henne som trogen är mot dig
Då kom en tår i ögat på honom ock på mig

9

Jag satte mig att skrifva ett bref samma dag
Ock sände det till henne som han mig bedit har
Mitt hårda hjerta tänker när jag skrifver dessa ord
Du evigt må mig glomma på denna gröna jord

10

Så hände det en morgon förrän reveljen ljöd
Det kom ett från hemmet Alfhilda din är död
Ock du får den största skulden att hon gick ur lifvet hän
Ty gryfligt har du syndatt emot Gud ock din vän

11

Det sägs när hon fick läsa ditt bref så fult af hån
Att hon tog upp ur vaggen sin lille käre son
Smög skogsvägen ner till insjön ock där försvann hon platt

Oskar Baum

Oskar Baum

I går den tolfte Juli en vacker sommarnatt

12

Jag reste hem där fann jag ett bref vid trädets fot
Jag detta bref jag läste så fort jag tog emot
I aldra sista raden stod skrifvit dessa ord
För din skull Alfrid dör jag som mig förglömt på jord

13

Nu hvilar hon i grafven med barnet på sin arm
Det slumrar ljuft i döden uppå sin moders barm
Men jag går [illegible] verlden med sorgbeklädd stig
Ock därmed vill jag sluta min sorgeliga sång. Slut.

Skrifvit den 19 25/8 07 af F. B.

No 4 Anton och Cecilia

1

Bland bergen uti Westmanland den bodde en flicka skön
Ock hennes like ej finnes bland täcka kön
Hon älskad var af alla ock först vi nämna dem
Som henne först har älskatt fra från spöda barnadommen

2

De båda unga ~~männen~~ namnen torde vi noga känna till
Ock så för allmänheten vi här upptekna vill
Den sköna hette Cecilia ock Anton var hans namn
De fostrades tillsammans vid södra neckens strand

3

Så skön som solen skiner på himmelen den blå
Så oskultfullt som svanen på böljorn de blå
Så ren var hennes kärlek som hon till Anton bar
Fast mången tropper grigare skön Cecili tillbad

4

När veckan den var ändad far hon till lunden för
För att der sin Anton träffa som alltid vänlig var
Förnyade sitt löfte ock seden vände om
Att rekna alla dagar till nästa vecka kom?

Nils Olofsson
Fridhem.
Nils Olofsson
Fridhem
Oskar Baum
Oskar Baum

Oskar Baum

5

När nitton djuva somrar lakt sig i tidens haf
Ock åter skön Cecilia åt binden sig begaf
Hon såg sin far vid stranden med längtande begnaf
Att få med svärdet hämnas på den hon har så kär

6

Förgrymmad han nu träder i sin flickas spår
Ock snart hans mörka ögon henneskäraste uppnår
Men sin förnöjd sig kastar intill sin hjertas kär
Som ungdommen brukar göra när den förälskad är

7

Till sist ~~hon~~ sin älskling hon till sitt hjärta slöt
Ock många afskedskyssar utaf hans läppar njöt
Jag vill om dig drömma till dess vi ses igen
Dröj inte allt förlänge min oförglömda vän

8

Men bakom branta klippan låg falske ~~räfvaren~~ rälven gömd
Ock bakom dess ruiner han all sin neder glömt
Med en pistol i handen han Anton kulan gaf
Ock honon nederlade i en förtidig graf

9

Den sorg som flickan kände jag ej kan nämna här
Det måste hvaren hveta som gång varit kär
Så sakta viskar Anton när döden palkas mig
Cecilia nu skills jag från dig

10

Ock hvid hans högra sida en sömn han njöt så söt
Han finner ro ock hvilar på mossan ox flöt
Till dess den grymme mördaren ur berget träder fram
Ock hastigt han upprepar i vrede hennes namn

11

Och i sin federsarmar han hastigt ~~sig~~ kastar sig
O, fader, hulda fader skänk någon tröst åt mig
Hvar skall jag vännen finna hvar skall jag finna ro
Jo vid min antons sida i grafvens stilla bo.

6 sid

12

För mig har glädjens dagar så hastigt flytt sin kos
Snart skall ni mig få skåda liksom en förvissnad ros
Ty sorgens tunga börda har nedertryckt min själ
Gud nåde denna manniska som skulden dertill bär

13

Hon suckar o hon klagar hon tårar o hon ber
Med sina hvåta ögon hon ner mot lunden ser
Hon saktar viskar Anton men intet svar hon får
Ty Anton är ju borta han horeses ej mer af. Slut

Skrifvit den 19 25/8 07 F. Baum

Fröken Agnes

1

Fröken Agnes uti tysta drömmar går
Uti nattens tysthet ingen ro hon får
Tastän rummet fint ock i siden klädt
Hennes sömn den flyr ifrån spelfull bädd

2

Uppå nobla kretsar uppå balock fest
Fröken Agnes måste vara med som gäst
Hon spelar dansar men dock ingen ser
Att hjärtat blöder anskönt munnen ler

3

Torparesonen Gustaf hon ej glömm kan
Sex år är det sen han försvann
Ej ett enda ord ej en enda rad
Kanske hvilar han i den kalla graf

4

Eller har han stupadt i en strid så het
Jarmod nöd ock hvem vet hvem vet
Eller har han glömt den lilla flicken som
Till ett möte honom ofta kom

5

O grymma öde hvarför blef jag född
Uti en längtan blir min tid förstörd
Jag vill kasta mig i de böljor blå
Förätt min Gustaf kunna återfå

6

Så hon utkande en tår på kinden rann
Hvarför blef jag ej född likson han
Att hvara arm ock fattig vilken nedlig lott
Mot rik ock mäcktig ock bo i gryllne slott

7

Grefve Reinhold var här nere hvid strand~~en~~
Äfven han anhöll om min dotters hand
Han är rik ock ~~förnäm~~ mäcktig bildad ock förnäm
Ja han skall blifva dig en värdig ~~t~~ vän

8

Han tåligstad men fatta genast mod
Ni är åt mig en fader allt för god
Förlåt om jag ej bort giftas vill
Ock ej vill höra Grefve ~~spa~~ Reinhold till

9

Bortskämda barn utropade fadern vred
Skall ej du som andra följa tiden sed
Din plikt det är att lyda utan prut
I nästa månad du ren kläds till brud

10

Min plikt det är att lyda känslans röst
~~Befall~~ En anan vän skall vila vid mitt bröst
Befall att jag låta döden sen gå
Förätt min gustaf kunna återfå

11

Farväl du mitt hem du gamla stolta borg
Hvars murar innesluta kval ock sorg
Farväl i björkar ock hogan lind
En hälsning säder jag med hummelens vind

Jag vill resa bort i frammande land
Der annat ode om mig tar hand
Jag vill resa dit Gustaf rest förut
Kanske att där mina kval tar slut

Hjalmar och Ingeborg

1

Tvenne nordiska hjältar de friade en gång
Till den hulda ock sköna Ingeborg
Den utvalde hette Hjalmar den andre var en Jarl
Som af vrede ock harm fick en korg

2

Möt mig Hjalmar på Sandö vid midsommartid
Att på x holmgården med mig tillrätta stå
Kanske jungfrun den sköna skall öfvergifven bli
När han vilar i fjerran det blå

3

Ut drog Hjalmar att möta sin herskare så vild
Men i sorg satt sköna Ingeborg
Att med nunnornas hjelp söka skydda sin vän
Ty hon anade olycka ock sorg

4

Uti vildaste kritsar flögo svärden omkring
Ock det blänkte likt blixrar i det blå
Hjälmar klyfdes ock bryniornas stålhärda ring
Måste vika för huggen också

5

Kort blef striden som örnen så länge vändtat på
Ock ett blodbad så varmt ock så rödt
Men den högstore lefde för att hälsa sin vän
Förty Angantyr han var ju redan död

6

Var välkommen, var välkommen du stormande vind
För det långsamma skeppet uti hamn

Mins du sist när vi lekte vid de hjeltarnas kind
Var ditt hjerta då varmt eller kallt

7

Var välkommen, var välkommen, du stormande vind
För det långsamma stannet uti hamn
Eller var den hjelten döder när du tågade därifrån
Eller såg du när blodet det flöt

8

Men då kom det en stormvind framför hennes syn
Ock den svingade sig likt fågeln uti skyn
Men den vimpeln den sågs den var färgad af blod
Konske Hjalmar låg döder därombord.

9

Men Jungfrun hon decrar ock faller ner till jord
Förty det gjorde hennes hjärta stor sorg
Men nu vilar den unge tappre krigren i nord
Hos sin sköna ock hulda Ingeborg. Slut

Skrifvit 19 26/8 07. F B.

Ung Erik och Skön Karin

1

Ung Erik mötte mötte Karin sin
Så skogen ode stig
Ock sade vill du blifva min
Så skall jag älska dig
Som maka uti nöd ock lust
Altintill lifvet sista pust
Trallalla trallalla trallalla

2

Skön Karin rodnade ock log
Ock svarade välan
Jag älskar dig det vet du nog
Så ömt som älskas kan
Men om du skulle svika mig

Den högste Guden löne dig o.s.v.

3

För skola stjernor falla af
Som perlor till vår jord
Än jag dig nånsin öfverger
Gud hörer mina ord
Ock straffa mig till evig tid
Om jag ej trofast blir därvid o.s.v.

4

Så talte Erik öm ock slöt
Skön Karin till sitt bröst
Ock från dess rosenläppar njöt
En kyss så lång ock varm
Ock sälla voro begge två
Till Julen skulle bröllopp stå

5

Ur Eriks famn sig Karin slet
Ock hem mot hyddan lopp
På munnen brände kyssen het
Ock pulsen i galopp
Wäl hundra slag i hjertat slog
För hvarje vingat steg hon tog o.s.v.

6

Dock mera lugn hon blef när som
Hon allt för modern sagt
Ock denna med ett om och men
Sitt bifall därtill lagt
Som äfven mången varningsord
Hur folksheten är stor på jord O.S.V.

7

~~Att~~ Erik ej trogen var
Dett Karin viste väl
Ock därför alla syckendar
Med lifvad håg ock stjäl
Hon snält från rock till väfvestolen gick ~~O.S.V.~~
Att ~~na~~ till Julen ha i skick o.s.v.

8

När veckan ädligt var förbi
Ock sodagssolen sken
Flög hon så glädligt som att bi
Till täppans åkerten
Ock blommar pdopkade i hast
Och bönd en förgrik blomsterkvast O.S.V.

9

Med denna och sin salmbok gick
Hon redan gick till Guds hus
Ock säkert var att Erik fick
Den inan solensljus
Hon sjunker bakom bergen ner
Ock han fick kanske ändock mer O.S.V.

10

Så flydde månader ock dar
Snart sommaren vek sin kos
Ock hösten kom Ock Karin var
Nu med den enda ros
Som blommade i lundens snär
Så yppig som en blomrik vär

11

En söndag satt hon hemma själf
I ljufva drömmar säll
Ock speglade sig i den älf
Som sann förbi det tjell
Hon satt der öm när modern kom
Helt röd från Herrens helgedom o.s.v.

12

Min dottor sade modern ömt
Jag sorger till dig bär
Ung Erik hafver dig förglömt
Han har en ännan kär
Det lyste första gång i dag
Att det är sant försäkrar jag o.s.v

13

Med rårad blick ock blecknad kind
Steg Karin nestigt opp
Ock lätt som skogens unga hind
Hon tog ett rysligt hopp
Djupt ner i elfvens kalla våg
Der hon likt vattenliljan låg o. s. v.

14

Om tvenne vecker Erik for
Till kyrkan med sin brud
Ock inför altarrunden svor
Att henne uti lust ock nöd
Med trohet älska till sin död o. s. v.

15

Ur templet brollopskaran skred
Med fröjdefull musik
Allt efter ortens bruk ock sed
Men möter där ett lik
Wid kyrkogårdens gröna port
Det bars till grafvens stilla ort o. s. v.

16

Hvem är den döde som man bär
Ung Erik sporde nu
Du säkert henne minnas lär
Sjön karin är det ju
Som döden i förtviflan fann
Så svarade en gammal man o. s. v.

17

Blek som döden till att se
Ock mörk som stjärnlös natt
Med hemska ögon sterrande
Hof Erik upp ett skratt
Så vildt som elfvens hesa skrän
Ock lopp från bröllappsskaran nan

18

Nu irrar han båt natt och dag
I vanmackt bygden kring
Med dystert vridna andletsdrag
Ej ro på jordens ring
Han ej får i sina lefnadsdar
Ty falskt han kerlek svurit har o. s. v.

19

Men djupt i jordens hulda sjöt
Skön kasin njuter nu
Ock sofver der en sömn så söt
I grafvens lugna bo
Ock dit går mången omsint mö
Att tårar fälla blommor strö o. s. v. Slut

Skrifvet 19 $\frac{26}{8}$ 07 F. Baum

Alpens-Ros.

1

Uppa Alpens högst belägna spira
Dit som ej någon mänsklig fot kan gå
Der syns Alprosen sina stänglar vira
I nuti bergets högts belagna vrå

2

Uti dalen där växte upp en ~~tärna~~ blomma
Ja lika skön som alpens fagra ros
Så många friare till henne komma
Ock alla ville ega Alpens ros

3

Den blomman var en ung behaglig tärna
En dotter till den rike Conrad Mor
Men hon fylde ingen lycklig stjerna
För hög-mod uti hennes hjerta bor

4

Ack i blommor suckade hon ofta.

17

Den som finge ega er en stund
Ock så känna hur skönt i dofta
Ock trycka blott en kyss på eder mun

5

Så hon tänkte då en yngling sade
Hör du elin vill du bli min brud
Alt mitt guld för din fot nedlade
Ock kläda dig i alpens blomsterskrud

6

Nej hon sade ingens brud jag blifver
Förran han mig ett löfte ger
Ock det är att mig en alpros gifva
En enda blott jag fodrar icke mer

7

Säg Kuno har du mod att detta göra
Så vill jag för evigt bli din brud
Må Herrens hand dig. Uppa berget föra
Farväl du, Kuno. om du lyckas kan.

8

Ock Kuno klättrar uppå bergets klippá
Till han kom dit där blomman slagit rot
Hans enda hanslag var en blomsterknippa
Ock på en tufva stödde han sin fot

9

Elin se här har du dina blommor
Men hvad är det en Alpros hvit som snö
Elin vänta se nu snart jag kommer ~~ner~~
Min Gud! Jag faller låt mig icke dö

10

Elins fader kom till stället
Då döden allt förrenadt de båda två
Ock hela byn med honom tårar fällde
Ett brudpar döden gjorde dem ändå

11

Nu ej längre penans ritar

Uppå kvinnans trots och öfvermod!
Alpens rosor äro nu ej hvita
De äro färgade af Kunos blod. Slut.

Skrifvet den 19 26/8 07 F. Baum.
Tidhen

Sixen Sparre och Elevira Madigan

1

Sorgliga saker hända
Och i våra dar minsann
:,: Sorgligast var den ändå
Som tog fröken Madigan :,:

2

Wacker var hon som en ängel
Ögön blå ock kinder röd
:,: Smärt om lifvet som en stängel
Men ett hastigt slut det tog :,:

3

När hon dansade på lina
Lik en liten lärka glad
:,: Befallsropen hördes ljuda
I från fylda bänkars rad :,:

4

Då kom lajtnant Sixen Sparre
Wacker bildad ock af bord
:,: ögatt glödde hjärtat darra
Ty hans kärlek den blef hörd :,:

5

Gift var Sparre men sig skillde
Från sin maka innom kort
:,: Ty han ville allt försaka
Med Elvira draga bort :,:

6

De till Danmark styrde färden
Men den tog på rean slut.

[redacted]

:: Ty långt uti vida världen
Sökte de att draga ut ::

7

Det tog slut på deras pängar
Ingenting att lefva af
:: För att undfly ödets stänglar
Sökte de sin ro i graf ::

8

Då revolfveren Sparre lade
I sin hand ock sackte tog
:: Skottet small Elvira hade
Knappats andats förrän hon dog ::

9

Tänk däpå du ungdom glada
Som sällan ser dig för
:: Att ej du i blod får bada
Du acksa förrän du dör :: Slut

Skrifvet 19 26/8 07 F.B.

Den sorgsna flickans klagan

1

Kom blicka in på en kyrkogård
Där står en graf en minnesvård
Ock invid grafven en liten flicka står
En blomsterkrans pryder hennes hår

2

Hon ser mot grafven med tårfull blick
En suck ifrån hennes hjärta gick
Hon ser mot grafven ock dignar ner
Ock tysta böner till Herren ber

3

I milda stjernos ljufva glans
På grafven sagger jag denna krans
Den krans jag burit i mitt hår
En blomma från vår ungdomsvår

4

O, Alfred, Alfred du har dött från mig
Ock jag vill dö när jag saknar dig
Du var den vännen som Gud gaf mig
Nu slumrar du i den tysta graf

5

O, farväl du vind som mitt sällskap är
Du vet så väl hvem jag hållit kär
Du skall ej längre mig sörga se
Men hälsa hem till min älskade. Slut.

Skifvet den 19 27/8 07 F. Baum

Lejonbruden

1

I skinrande bruddräkt så hvit som snö
Står djurtämjarens dotter en blomstrande mö
Hon tvingas att räcka en främling sin hand
I morgon går färden till främmande land

2

Se gästerna samlas men tid är det än
För selma att träffa sin trofaste vän
Ock sorgsen hon gångar till lejonets bur
Att laga farväl åt sitt älskade djur

3

Hon satte sig neder hon förr varit vän
Ock lindar sin arm om den böljan ~~hals~~ man
Men skogarnas konung har glömt sin vildhet
Men Selma hon nickar ock viskar så ömt

4

Wi måste nu skiljas min bruddräkt du ser
Haf tack för den vänskap vi traffas icke mer
Jag tvingas en främling min hand
I morgon går färden till främmande land.

5

Ock barndommensdagar jag minnes ännu.
Då än jag vår liten ock liten var du!

Då flydde ej mera vid leksystramasfot
Du för hennes smekningar taga emot

6

Du blickar så grymt du mig säkert förstår
War lung men jag torkar en tår
Var lung när du min brudgum kallar igen
Farväl då för alltid min älskade vän

7

En kyss jag då till afsked hon lejonet ger
Men vid gallret lejonets brudgummen ser
Med ens är dess saktmod ock mildhet förlu
Det reser sig hastigt i vildt raseri

8

Den virvflande nu väldigt den far
Ock Selma står dödsblek men fattning hon har
Att ropa ock skrika var fåfängt beslut
För dörren står djuret hon kommer ej ut

9

Kom hit med en bössa så framlingen skrek
Ett skott skall snart ända den blodiga lek
En dödstysnad härskar geväret i hand
Han lader men djuret hans mening förstar

10

Förtviflad det rasar i fängelsets bur
Well Selma försvara men vet icke hur
En dödstysnad härskar barmhertige Gud
I stycken slet lejonet främlingens brud

11

Sedan det druckit sin älskades blod
Det lägger sig neder med nedslagit mod
Wid bleknade liket ock väntar på tröst
Då sändes en kula som krossar dess bröst

Slut

Fridhem den 19 27 07
8 O. Baum

Trindskallarna

1

Trindskallar vi äro allihopa
Upplandsbönder allihopa
Möter du en så må du ropa
Kör ur vägen din bondelusk!
Trindskallen med sitt ölstop sitter
Hela vintern öfver trygger vid sin spis
Ny sed han aldrig höra kvitter
Torfvan kör han jämt på fädes vis

2

Stridbara voro allihopa
Upplandsbönder allihopa
Ock hördes krigets trumpeter ropa
Ryssar tio i mark han slog
Ner får han icke följa trumman
Trumpengu[illegible] en hemma sitter vid sitt kran
Nu gäller striden stackars gamman
Herre vill han vara i sitt hus Slut

Skrifven den 19 27/8 07 B.

Tågelnsvisa

1

Där sjöng en fågel på lindekvist
På lindekvist
På lindekvist
En liten fågel är jag förvist
Som nog kan spela ock sjung
Men borta dröjer min hjärtas vän
Men borta dröjer min hjärtas vän
I lund ock mark är han fjärran än
Ock flyger långt uti skogen.

2

Guds engel med ögon blå
Med ögon blå

Med ögon blå
Han satt i molnet ock hörde på
Ock sjön så sakta i kvällen
Du lilla fågel på lindekvist
Du lilla fågel på lindekvist
Gud gif din älskling åt dig så vist
Som du kan spela ock sjunga

3

En fågel sjunger ännu i dag
Ännu i dag
Ännu i dag
Om vännen kommit vet icke jag
Ock inte ängeln heller
Ock fågeln sjunger än i dag
Ock fågeln sjunger än i dag
Om vännen kommit vet inte jag
Ock inte ängeln heller! Slut skrifvit 19 27/8 07

Parodi I Föregående

Det sjöng en "fyllbylt" på morgonkvist
På morgonkvist
På morgonkvist
Jag "kopparslaga" har förvist
Ty törsten bränner min tunga
Ock den som hade en sup ändå
Ock litet att tugga på
Att tugga på
Att tugga på
Ty törsten bränner min tunga

Slut Skrifvit den 19 27/8 07

Oskar Baum.
Fridhem

Albertina

1

Det bygges i skepp uti norden
Albertina det är skeppets namn
Albertina låt så vara
Albertina ingen fara
Albertina ja så var skeppets namn.

2

Ock det skeppet är alleredan lastat
Det är lastat med timmer stål ock järn
Det är lastat låt så vara
Färdigt ingen fara
Det är färdigt med svenska flaggan på

3

Och dess namn det är allredan skrifvet
Det är skrifvet med förgyllande latin
Ja det är skrifvet låt så vara
Det är skrifvet ingen fara
Det är skrifvet med förgyllande latin

4

Och dess grafsten den är alleredan ~~skrifvet~~ huggen
Den är huggen bland böljorna de blå
Ja den är huggen låt så vara
Huggen ingen fara
Den är huggen bland böljorna de blå.

5

Ock sjön flicka står på stranden ock gråt
Ock hon fäller så mången liten tår
Ja hon gråter låt så vara
Gråter ingen fara
Ock hon fäller så mången liten tår

6

Ock det ~~strandet~~ skeppet der är alleredan strandat
Det är strandat vid klippans Santepol
Ja det är strandat låt så vara

Strandat ingen fara
Det är strandat vid klippans Santefot.
Slut
Skrifvet den 19 27/8 07

Den förälskade skomakaren

1

Den fattiga födan den knogar jag för
Så ryggen den börjar bli krokig
Om jag inte hade mitt glada humör
Så tror jag vist att jag blefve tokig

2

Nu får jag uti vändningarna vara snäll.
Att snedvridna klackarna ansa
Charlotta, skall ha sina pjekser i knäll
För hon skall på södern å dansa

3

Min kärlek i fyra års tid har bestått
Slik kärlek är ej att bespotta
Förälskad blef jag då en gång jag tog mått
Till halfhöga känger åt Lotta.

4

Jag svor henne trohet vid spannrem och läst
Och tjusade nog hennes öga
Men Lotta hon sade vi få väl härnäst
Ta kängskaften dubbelt så höga

5

Ja åtta par kjänner jag henne bestått
Jag blygas ej min svaghet att blotta
I dag för den nionde gång jag tog mått
Till alnshöga känger åt Lotta

6

Jag frågte då henne vill du bli min brud
Men Lotta så blygsamt, sågs dröja

Nej skaften är inte nog höga annu
Jag tror några år att vi dröja

7

Ja vänta i fyra år till har jag kraft
Men nog ville jag gerna pruta
Ty år efter år blir det högan skaft
Jag undrar hur detta skall sluta. Slut

Skrifven 19 28/8 07 OB

Gellivaravisan.

1

En liten visa jag nu ~~vill~~ sjunga vill
Om det någon som vill lyssna till
I nom den muren där jag nu sitter
Är något tvunget att ta sej till

2

För sex år sedan för jag från hemmet
Min ålder var ju blott sjutton år
Förutan penningar ock utan kläder
Men allt gick lyckligt för mig ändå

3

Jag tog farväl utaf min mamma
Ty fadern min är allt sedan död
Hon frågar mig hvart jag amnar stanna
för att förtjäna mig dagligt bröd

4

Jag sade henne jag kan ej svara
Ty vinden bläser änn hit än dit
På oceanen jag amnar fara
Ock sedan skall jag skrifva hit

5

Jag gick till Hulda för sista gången
För att taga ett ömt farväl
Hon sade vän skall du från mig fara
Så tror jag aldrig det går mig väl

6

Men sjöman blef jag dock icke länge
Blott en sommar sen tod det slut
Sen for jag kring öfver allt ock flängde
Till Gillivara jag kom till sist

7

I Lappland ligger ju denna grufva
Knapp 20 mil från Lule stad
I denna grufva fick jag arbete
Ock längt från hemmet där bodde jag

8

På pingsdagsafton då var jag drucken
På aftonkvisten begaf jag mej ut
För att skaffa åt mig en flicka
Men såka då sjöfl illa ut

9

I flickors ställe jag träffa pojkar
Ock druckna voro de som jag
Ock där blem slägsmål som jag tillställde
Ock jag blef häcktad den andra dan

10

Se kanske Hulda hon är nu gifter
Det vore bra men hur har jag det
Där jag nu sitter kan ingen titta
I genom fönstret i min bur

11

Jag vill nu sluta min änkla vita
Med sorg i hågen jag lägger mig
Ock sofver rött intill nästa dagen
Till dess fångvaktaren väcker mig

Slut

Fridhem den 28/8 1907
Fredrik Baum

Rallare Wisa.

1

I Gillevara trackter jag knogat mången gång
Ock ibland bergens chakter jag borrat mången gång
För när som vinterkylan var 40° kall
Ock stormens hemska toner på fönsterrutan small

2

Då tänkte jag på söder ock på en älskad mö
På syster ock på bröder skall jag häruppe dö
Nej söderns rika länder jag skada skall en gång
Jag minnes ljufva stunder som gärna blyga än

3

Jag minnes första dagen jag i staden var
Jag fridde till mansellen ock jag fick stanna kvar
Nu friar jag ej mera nu friar hon till mig
Ty när fins flickor flera kan jag försakra dig

4

Att fria till en flicka som står uppå en krog
Det kostar på vår flicka det veta vi väl nog
Men roligt är att lefva bland flaskor vin och glas
Ock sjunga så förtroligt att världen går i kras

5

Ock alla nordens flickor de tycka bestam rallare,
Han trycker så förtroligt sin lilla kära vän
Ja rallaren han är glader han sorger slår injäl
Han spelar sina spader han är en lifvad själ

Slut Skrifven den 19/8 87

Nicolina

1

Att vara kär det är en ryslig pina
Den som försökt säger inte nej
Jag var så rysligt kär i nicolina
Ock nicolina var lika kär i mej

2

Om hennes hand jag bad hos hennes pappa
Men jag fick svar som jag ej väntat på
Jag aldrig kommit ut för någon troppa
Så rysligt heskligt fort som nu

3

Jag gick så hem ock satte mig att skrifva
Bad Nicolina skull vara rysligt snäll
Ock möta mig när manen börjar skina
I Ekebacken nästa forsdaskväll

4

Der mötte mig en mörk figur i kappa
Ock månen sken på himmelen som en påk
Den mötande var nicolinas pappa
Beväpnad med en rätt försvarlig påk

5

Jag började darra uti knäna
Ock tänkte ta till benen rädd skygg.
Men medan jag så gnodde mellan träden
Tick påken dansa polka på min rygg

6

Jag skref till Nicolina då ock sade
Nu är det med mitt popp totalt adjö
Om du ej bota kan min kärleks pina
Så dränker jag mig uti narmaste sjö

7

Men Nicolina skref igen ock sade
Till mig: O, käre Pälle täk dig för
Den som sitt lif forkortar är en kruka
Du kan väl vänta tills gubben dör

8

Ock nu så väntar jag ock Nicolina
Att gubben snart skall kola vippan af
Ock uppå grefven till ett minne sättes
Den gamla påken uppå gubbens gref. Slut

skrifvet den 19 28/8 07

Kärleksvisa

1

Här hafver du papper och penna
Ock därtill mitt hjärtas begär
Du har ju de vackraste ögon
Säg gosse hvad önskar du mer

2

Olyckliga flicka jag varit
Jag var på mitt sjuttonde år
Då jag af en gosse blef bedragen
Att honom mitt hjärta jag gaf

3

Olyckliga gossar i alla
Som tänken bedraga en vän
Som tänken bedraga en flicka
Som står i sin blomstrande vår

4

I gossar vill jag likna vid djuren
I den villande skog
De ila kring berg ock kring dalar
Ock söka sitt tjäll ock sitt bo

5

Ja svik mig om så är ditt sinne
Det gör så mycken stor sorg
Men jag lemnar dig aldrig ur minne
Så länge jag går på min jord

6

Ej gods eller rikedom jag äger
Uti denna värden så vid
Ock därtill ~~jag~~ ett hjärta jag äger
Som alldrig skall skiljas från dig

7

Jag orkar ej längre skrifva
Ty klockan har ingått till 12
Lik Hjalmar jag börjar att gråta

Ock gossen han väntar sin dom.

8

Jag slutar min visa med tårar
För jag orkar ej sjunga den ut
För mitt hjärta är hårdt som de stenar
Som ligga på Sions berg Slut

Skrifvet 19 28/8 04. O.B

Emmas första kärlek

1

Men se vad hemlen strålar klar ock blå
Tänk den som mången annan finge gå
Att höra nöktergalens sång i kväll
Ack söta mamma bara du är snäll

2

Så talte här den sköna emma nyss
Ock trycke så på moderns hand en kyss
Men pappa hörde vad hans gunsling bad
Låt flicka gå, han ill sin gumma sad

3

Wid moders ja den sköna emma log-
Då hatt ock handskar hon på stunden tog
Men far ock mor de följde båda med
En ganska god men ock en trågkig sed

4

Så gingo de till vila där du vet
Men så blef emmas kind så net
Skönt nedslagen uti sommarnatt
Hon gick allt närmare där fågel satt

5

Men pappa gjorde genast då sin rund
Ock vände åter omegen en stund
Han plötsligt sade kom så får du se
Hur nektergalen fångas ett, tu, tre,

6

Han förde fruen allt bak till en häck
Där såg de emma stå så skön så täck
Med näktergalen med en ungersven
Som kyssar gaf ock kyssar fick igen

7

Då slog förskräkt fruen sina händer hop
Ock ville genast gifva till ett rop
Men pappa sade lungnadig
Sophi vi hör på näktergalen äfven vi

8

Men hvad tror du saken får för slut
Förrinan årets dagar lupit ut
Så gångar emma att stå brud så säll
Ty han vill höra nektergalen varenda kväll

9

Det var en gång då kärleken var ren
Så ren som hvita liljan på en gren
Den lilla oskulds blomman visnatt har
Ock endast kärleken finnes kvar

10

Hvarför skall smärtan gämt härinne bo
I detta kval jag finner ingen ro
Ja blott att pläga detta arma bröst
I hela verlden har jag ingen tröst

11

Ack snart, ack snart, skall bojan läggas ner
Inom den gröna kullen där du ser
Att vila där en sömn så sot så säll
Tills klockan slagitt har sin sista kväll

12

Farväl farväl, du är mitt allt farväl
Du är mitt lif du är min själ
Farväl min stamma blir så svag ock matt
En viskning hörs ej mer i sommarnatt

Slut

Skrifven den 29/8 - 04

30

Fröken Fina

1

Fröken Fina gick ock sydde
Uti husen här ock där
Ingen sig om henne brydde
Ingen viste hvem hon hade kär

2

Hon på Nybrogatan hyrde
Sig ett rumm utaf en mamsell
Ock en liten löjtnant styrde
Sina steg därförbi varje kväll

3

Men så hände det här om dagen
Då hon var klädd i klädning så kön
Hon såg honom uti paraden
Ock så blef hon så dodligt kär

4

Hennes löjtnant var förlofvad
Det fick hon veta utaf en korpral
Ja han var förlofvad redan
Ja i vintras uppå en bal

5

Fröken Fina gick hem ock svimma
Men när svimningen den var slut
Uti nattens mörka timma
Gick hon plösligt sakta ut

6

Hon till Nybroviken ställde
Sina sted för att dränka sig i den
Men ett kallbad endast fick hon
Seden blef hon halad upp igen

7

Med en rakknif andra dagen
Sökte hon att skära af sin hals
Men så skar hon sig uti kragen

Sen blef knifven ingenting alls

8

Hon sig uti spyällsnöret nängde
Men där fann hon ej sin graf
Ty bäst hon nängde där ock slängde
Så gick snöret plöstligt af

9

Hon köpte gift från apoteket
Ock drack kaffe ock te därtill
Men så spydde hon det kräket
Sedan var hon lika frisk igen

10

Hon har rett sin löjtnant sedan
Men ej gjort något sjäffmordsförsök
Och var hon inte själf dött sedan
Så lefver hon annu i dag Slut

Skrifven den 28/8 07. O.B.

Urverket

1

Det hände sej en lördagskvall jag bjuden blef på bal
Af mina kamrater i en rymlig sal
Till balen kom der från både berg ock dal
Ock glädjen stod i taket uti vår dans lokal

2

Det vete själfva katten var alla kom ifrån
De strömmade som vatten på andra sidan än
Der dansade små tärnor o. gamla käringar till
Ock bönder kom i flockar i mån tro migom i vill

3

Ja nu är tiden inne för flickorna minsan
Ja nu är tiden inne att de få en fästeman
Hur länge har de sträfvat att skaffa sig en vän
Så ändtligen i afton har de funnit den

4

Hör du min lilla flicka kom ska vi bygga bo
Och du skall få en klocka som skall gå med dubbla lo
Om du blott henne ställer och vrider visaren rätt
Så går hon så det smäller ock slår på slaget rätt

5

Hon gärna ville veta hvar klockan skulle stå
Som är så väl justerad ock präcktig till att gå
Jo det blir under fällen att du mig känna må
Till nästa lördags kvällen när klockan 11 slår

6

Nästa lördagskvällen det var väl redan händt
Urmakaren öppnar dörren som banden nyss har stängt
Sen går han fram till sängen en ganska stor filur
Han tager fram sin nyckel ock drager flickans ur

7

Hon fann sig väl belåten den nycklen passar bra
700 sådana nycklar dem vill hon genast ha
Sen kan han klockan draga tro mig jag talar sant
Så Jämtlands alla klockor ej ringa skall så grant

8

Men när som 40 veckor så småningom gatt fram
Då vill hon byta klockor då vill hon ha en ann
För fjedern börjar svika ock den slår 6 ock 7
När vecket börgar skrika lovetten sprack itu

9

Urmakaren är borta med sina dobbla lo
Nu får hon ensam bygga ock sätta bo
Ett minne ifrån drogningen hon likväl hafver kvar
En liten vacker gosse han liknade sin far

10

Den som sjunger visan ock inte lägger till
Han pliktar 15 kr. ock mister vännen sin
Men den som visan sjunger ock något lägger till
Han får en liter brännvin ock kleppar vännen sin

11

1 Nu har jag gjungit visan om klockan ock dess gång
2 Ty vet man stockholms flickor liknar vid en båt
2 I hvilken man kan segla förutan att bli våt
1 Och vill i veta mera det blir en annan gång

12

Om någon önskar hveta hvem visan diktat har
Så har det hvenne gossar som ifrån Stockholm var
Det lystar dem att sjunga för er en liten sång
Om ~~dess~~ stockholms skona flickor ock om dess skäfva gång Slut

Skrifven den 30/8. 04. O.B.

Råbelöfs-Striden. ! - - -

1

Wid Råbelöfsgård där utkämpas en strid nu
Af trälar vars tålamod är slut
:: De kan lida tvångets hårda skamm
Ock ej i nöd sitt lif där släpa fram ::

2

Till Kennedy de först ställde en bön
Om endast något litet högre lön
:: Ett blektlagt nej till svar han genast gaf
Deras bön ock deras ringa kraf ::

3

På den förseningsvätt ni ordat har om
Ni svar nu får hör lyssna till min dom
:: Warendaträl som till förrening hör
Jag ögonblicklegen på porten kör ::

4

En räkningsdom vårt land nu öfvergår
Ifrån Mackensmyssa bär den förser spår
:: Vå minnas Kokum uppå rosengård
Min nu herr Kennedy slår dryst rekord

5

På Råbelöf bröt så vräkningstormen ut
Ty tredern tyks hos Kennedy tåt slut
:: Ock ut han vräkte trälar och behag
Samt kvinnor barn ty så är Sveriges lag ::

6

Han mästare i vräkningskonstdycks blir
Ty från allt svensk han vill göra sigfri
:: Se gamle Bos som i gång fick medelj
Blef ock utvräkt med sin all attiralj ::

7

På import herr Kennedy sig fått förrå
Ty för hans stafvar från hans godsfick gå
:: En [illegible] han införskref
Samt egna trälar bort från godsett skref ::

8

Skall så vårt land i hast förryckas blir
Det är en skam för Sverige tycka vi
:: Olagens stiftare här satt en gräns
För importörerna så att det hänt ::

9

Han något fräckare min höra få
Ann Mur vid Råbelöfs dek nu fått gå
:: Ett utlandskt byke vräker svenskan ut
När skall en säden uselhet bo slut

10

Herr Kennedy sänd byket tillbaka till sitt land
Ock räck åt svenska folket en trofast hand
:: Då slipper ni att mer begära på
Tehundra man som eder skydda må

11

Ett ljärtligt tack till bröder i vårt land
Som under striden räcker en tjäljsam hand
:: Tack för vart vänligt ord i stridens larm
Som skickas ut från varge öfets barm

12

Till sist jag till kamparna ropar ut
Håll ut en tid ty striden snart är slut
:: Wik ej en fotsbret i vårt mål
Stå fast som som kämpar rustade i stål.

Skuf

Skufven 3/8 ov. O.B.

Kärleksvisa

1

En liten vise jag nu ~~vill~~ sjung vill om dig
Du falske vän som öfvergifvit mig
Hvarför du upplöst har vårt vänskapsband
Ok inte jag [illegible] jag vända skall :;

2

När jag ser ungdomen tillsammans gå
Då sitter jag ock fälder sorgen tår
Jag tänker på de förflutna där
Då ~~du~~ så mången gång du i mitt sällskap var :;

3

Nu sitter jag i ensam helens tjäll
Med sorgfult bröst ock tänker på min vän
Den vän som jag så mycket mycket alskat har.
Hon mig har öfvergifvet för det jag toffig var.

4

Här är blott möda här är blott sorg
Af vannen min jag fått en evig korg
Fast jag af dig har fått en evig lönen
Kan jag ej glömma dig försän jag dör

5

Här är blott möda när är blott strid
Snart väntar jag att få en evig frid
Fast jag ej mera vid din sida får
Framlefva mina korta vandringsdar :;

6

Så sök dig nu en rikare bättre vän
O lef med henne lycklig glad ock säll
För ej mot henne som du gjort mot mig
Då får du själf lefva fram din stig. :;

7

Nu slutar jag med sorgen i mitt bröst
Jag beder Gud han gifver väl mig tröst
:; Att ensam vandra blifver vägen lång
Därför farväl vi räkas väl en gång :;

Ljungby-Horn

1

Ock riddaren red genom grönskande lund
För att kärestens boning uppnå.
Då varsnade han uti skymningens stund
Sjelfva skogsrymfen fraffor rigstå

2

Der stod hon den stolta i höghet ock prakt
Med det glänsande lockiga hår
Ock ögon som lyste af kärlekens makt
Ock en mun förförande log

3

«Var hälsad du tappre» hon läspade ömt
Ock guldhornet hon riddaren bjöd
Drick kärlek till! Och när hornet du tömt
Sitt då af ock träd dansen med mig

4

Jag bjuder dig kärlek ock glodande vin
Ock det åldrigt skummande mjöd
Jag bjuder din guld i förgyllande skrin
Sett då af ock träd dansen med mig!

5

Men riddaren sporrar sin gångare god
Och flyr bort med det gyllene horn
Till Ljungby det bär öfver heden med mod
Men af ljungeldar spärras hans väg

6

Då rider han in på det nyplöjda fällt
På vars fåror han korstecknet gör
Men trollen på heten de skrika så gällt
"Gif oss åter vårt rofvade horn

7

Så kom han till Ljungby sin käraste slott
Och föll ner för sin älskade brud
Berättar sin färd och hur han hornet fått
Och bedyrar sin trohet och dör Slut

Skrifven 31/8 07.OB

Också en Hjälte

1

Herr Palm den halte hjälte
Han drog i striden fram
Han sax och nålar välte
Bland skraddarbordets damm
Hur skarpa tung an biter
Kom låt oss pröfva på
Fast som martyr man sliter
Jag vill i striden gå

2

Så drog han ut att träla
För menigheten ett sken
Att "danska skallar" dela
Var [illegible] ster ente [illegible]
Så g[illegible] mot kapitalet
Han [illegible] gryflig [illegible]

Höll sig själf fram i talet
Vid igoismens ramp.

3

Hvad vill mäster Palmen?
Han vill ro sig opp
Han hoppar öfver skamlen
Och haltar i sitt hopp
Han helt fourycк predikar
Att allt är uselt här
Med intet sig förlikar
Ty allt åt fanders bär.

4

Et åtal får förtalet
Han genast på sin hals
Han sättes inför galet!
Det blef en annan vals!
Han hördes gräslikt skrika
En hälte dock man fann:
Han kunde icke vika
Blott halta kunde han. Slut

Skrifven den 19 31/8 07 O.B.

En ny Sjömansvisa?

1

Att vara sjömen är ett muntert lif ::
När glasen klinga då få vi dricka
Då få vi dricka champange vin.

2

Champange vin det är en härlig dryck ::
När andra rofva då få vi vaka
Då får jag ensam på däcket stå.

3

Att gå allena behöfver du väl ej ::
Om någon spörj dig då skall du svara

Att jag är vannen din ock du är min

4

O flicka lilla res inte bort från mig :;
I rosenhagen skall jag vänta dig
I rosenhagen i den gröna lunde

5

På mej att vänta behöfver du väl ej :;
Sök du din like bland de rike
Ja gör du detta så gör du rätt e

6

Jag [illegible]ackter ej efter guld ock rikedom :;
Ett trofast hjärta är det bästa
Det är det bästa må ni tro.

7

Min enda vän han finnes ju inte här
Han ylöjer hal et blåa bölja
Han fruktar gud ock sin sjökapten. Slut

Skrifven den 31/8 07. OB

Sjömans-Wisa

1

På hafvet vid den lugna stranden
Jag väntar dig med längtan än
Jag vill fjärran landen
Jag blef förhyrd af en sjökapten e

2

Med längtan ock med redligt hjärta
Med min kamrat ock med min vän
Jag delar gärna båd fröjd ock smärta
Ty så för maye sjöman än.

3

Landtmannen du som hemma vandrar
Ock själf naturen skåda får
Du likväl ständigt en sjöman klandrar

Ock bär till honom samma hat ;;

4

Du skulle se när vågen svallar
Ock stormen ryter i vor knut
Ock styrmans röst från relingskallar
Af skräck ock fara du blefve stum ;;

5

Än höjs det upp mot höga skyar
Än sänks det ner mot hafvets djup
En liten bön till gud den sjöman sänder
Sen vandrar han på nordet ut ;;

6

Sen väns vår kurs mot kalla norden
Mot kalla norden segla vi
För kärast är den svenska jorden
Der våra flickor hefva sällt ;;

7

Ock öfver vintern vi ~~stanna~~ hemmra dröja
Uti ~~vår~~ en älskad flickas famn
Där vill jag mig så glad förnöja
Med skeppet uti en säker hamn ;;

8

När solens strålar åter skina
På snå ock isbelagda fjell
När hornen fälls af lappars renar
Då lämna vi snart våra tjell

9

På stranden står de gamla fäder
Ock mången mö med tår på kind
Men deras tårar borkorka vinden
De syns ej mer för dess förlig vinde Slut

Skrifven den 31/8. 07. m.

O. Baum

Fridhem

Mars-Visan

Av Oskar!

1

Mars det är en allt för märkvärdig manåd
Så märkvärdig att man just kan bli förvånad
Stundom kall så att merjen stelnar i ryggen
Stundom varm så att man blir stungen af myggen

2

Uti mars den trede Gustaf blef skjuten
Uti mars mot sonen trosset blef bruten
Uti mars knep Karl den XIII kronan
Uti mars så knep vår Herre Karl Johan

3

Uti mars kan man få åka på släda
Att den 14 sina nemman tillträda
Uti mars börjar fåglarna bygga
Uti mars så skall man mars olet brygga

4

Uti mars så börjar fisket med gäddan
Ock uti mars så faller priset på grädden
Ty då man väl hunnit Mars måded falfva
Så begynner alla bondkor kalfva

5

Uti mars så skall man vägarna gruta
Uti mars så börjar bäckarna brusa
Uti mars så får blocka Blåcippa
Uti mars så skall man hundarna klippa

6

Uti mars får bonden börja att träla
Uti mars begynner lärkorna spela
Ock bondbajkar jägare ock soldaten
Ska ut med bössan att förtjäna dukaten

7

Uti mars så börja morskulloma sjöka,
Ock herr tupp sina fruar besöka.
Hönsen värpa som är en följd lär nå veta,

Ock uti mars då duger kråkan att äta

8

Uti mars så bli alla dufver tama
Uti mars så börja kattorna jama
Uti mars så skall man tvätta och byka
Ock uti mars så skall man mangla och stryka

9

Uti mars man äter simlor så rara
Ock uti fastlagen tar man gudfruktig vara
Uti mars skall hvarje käring sig tillrede
Att på blåkulla asemblen uppträda

10

Uti mars så tackla skepparna alla
Uti mars så börjar brännvinet falla
Uti mars så skickar prästen ut boken
Ock i tullen blir det bråttom för moken Slut

Skuven 31/8 07 OB.

Räf

1

I år artonhundra förti vi te Moaläger for
Må mode uti bröste å en matapåse stor
Å hvita bladgamslyser å mösja satt på me
Å sju rikstaler banko, o toggebussen därtill!

2

Kung Karl den unge hjelte han stod i rök och damm
Den sjöng vi hela vägen te's te' hea vi kom fram
Lyktnanten ledde in oss uti en grann barack
Å där satt Per i Brohult å Jöns å spelte knäck

3

Må herkelia rätter ett bord fullproppadt var
Jolpöra, krosamos å e' eggekoke rar
Å smör uti en bytta å stekta lamm alår
Å brännvin uti en lägel där man fick tå en tår

4

Så fick vi unniform må blanka knappar på
Gewär å kopparflaska bajonett å knif ock she
Talf styfver de som rökte att köpa sej kardus
Sex fick di äre som ville tugga snus

5

Så fick vi exercera å sloss emot hvarandra
Å springa i kepp i mark ock skog så svetten af oss rann
Den som va värst te o löpa han fick en knapp i väst
Men den som sist va fremme fick boms bardus arrest

6

Kaften hen hette Ilsken Lyktnanten hette From
Sergeanten hette Trilsken korporalen hette Blom
Om mej så ja kaptenen så hette Länsman Ráf
Den där må liste hufvi bestämt ska heta Ráf

7

Men nu å slut på möta matsäck å exercis
Å ja kan skuta prick å bom å sloss på alla vis
Om rysen skulle komma å börja kräma sej
Så ä dä inte farligt men stöt för f-n på mej Slut.

Skrifven den 1/9 07 . O-13

Kallare-Wisa

1

God natt med eder rallare nu börjar det bli slut
Nu går jag hem ock kläder mej sen gånger jag mej ut
I kvill jag inte träffas jag kommer inte hem
Jag går till lilla vännen jag stannar kvar hosden,

2

Jag gick till lilla vännen jag knacka genast på
Hon sakta uppar dörren säg är det du ändå
Jag såg på flickans ögon att något bedrifvet var
Jag sökte genast natten för flicken göra glad.

3

Ja du har fält tårar ja tårar blott för mig.
Jag trodde du som andra blott ville narra mig
Men nu så är sorgen öfver ock nu är jag glad igen
Kom hit du raske rallare kom vila i min säng

4

Sen lade vi oss sofva tills klocken slagit två
Sen gick jag utur kojan jag skulle hemåt gå
Men flickans trinda armar sig slingra om min hals
Kom hit du raske rallare kom ta vi voss en vals

5

Ja flickan kunde valsa ock gössen likåsa
När tiden den var inne så börjar vaggan gå
Nu smalandsbanan färdig arbetet slutat är
Till minne af en rallare en arvinge hon har nu kvar

Slut

Skien den 19 1/9 04

O. Baum

Niagara

1

Jag satt en gång vid sköna Klaras bädd
Den söte ungen var så blyg så rädd
Hvarför det det vet jag ej jag fofvat bara
För henne föreläsa Niagara

2

Jag läste så att den sköna flickan skall
Ock kallsvett droppa från hennes pannas valf
Ock tårar flöto ner på bländvitt laken
Men tocket drog hon ända upp till haken

3

Förstetlen jag uppå den skona såg
Der hon så darrande ock upprörd låg

Ock sidentecket lätta dollring röjde
Att barm i sig oroligt höjde

4

Mot min beräkning denna åtgärd stred
Jag kunde icke se hur flickan let
Såg skall skall jag slut Gufva hulda Klara
Nej jag vill höra slut på niagara

5

Altjämt jag läste skalden Gufva dikt
Ock framhöll varje mening utaf vikt
I från den sköna bortvek ansiktsfergen
Ock skam hon skrattade i bergen så gällt

6

Ock när jag så ändtligen till slutet hann
En tårfull blick från Klaras ögon rann
Hon viskade såämt jag ville bara
Just inse branten utaf niagara

7

Den blick mig träffade var så strålande
Den som jag vet af lifvet ville ge
Mig mer än mäcktig jag så snabb som vinden
Den sköna kysste på bleka kinden

8

Hon blef ej rädd hon slog sin runda arm
Omkring min hals ock slöt sig till min barm
Nu sväfvade min dikt i okänd fara
Jag stod på branten utaf Niagara

9

Nej akta dig hon viskade så mildt
I niagara skummar blodet vildt
Så rödt så varmt som häftig vadelds lågor
Du lätt kan drunkna i dess mörka vågor

10

Ack Klara ropte jag mitt sköna vif
Om å försöket gälla må mitt lif

Så ämnar jag detsamma inte spara
Jag gärna offrar det åt Niagara

11

Så sakta lampan plötsligt slocknade
Jag bara kärna fick inte se
Jag dök i mörkret trotsande all fara
Tick [illegible] före plums i Niagara. Sluk.

Skrifvan den 19/9 [illegible]

R. Baum

Sjömans Visa

1

För en sjöman har jag älskatt
För en sjöman vill jag ha
För en sjöman vill jag våga
Mitt hjärtblod så varmt

2

Det versta som mig grämde
Det var när barnen voro små
De ropte ack när köra mamma
Hvar fins min pappa då

3

Han vilar nu i grafven
I grafven blott för mig
Han kommer ej mera tillbaka
Föran en gång vi samlas skall

4

Ack hör nu flickor alla
Som vilja gifta er
Tag ej en ung sjömansgorse
Ty då drabbar sorgen er

5

Har någon lust att veta
Hvem visan diktat har
Så har det en ung sjömansenka
Som sorgen drabbat har. Slut

Skrifven den 19/9 07

O. Baum. Tridhen

Ester ock Axel

1

Så kall bister sveper aftonvinden
Om stugoknuten den sena kvall
I stugan sitter så blek om kinden
En liten flicka vid spisens häll
Den vita nyen de tärda dragen
De vetna tydigt om sjukdom nöd
Ock hennes pappa har hela dagen
För krogen glömt att skaffa barnen bröd

2

I Kalla stugan vid fönstret sitter
Broder axel ock skådar upp mot skyn
Ock minnes några ön ljuf än bitter
Omsider snabb för hans indre syn
Tast tåren skymmer hans blick. han blick sjunk nåt
Gråt icke Ester min syster snäll
Snart kommer pappa ock då vår hunger
Skall fly sin kos vi få mat i kväll

3

Men mins du Axel då mamma lefde
Hur annurlunda det var mot nu
I kalla stugan vi ej behöfde
På pappa men kära du
Lyft upp mig sätt mig vid fönstret neder.

Jag vill så gärna mot himlen se
Där aftonstjernan blickar neder
Kunkända mamma vill emot oss le

4

Så mamma gjorde jag mins så gärna
Då hon om kvällen sjöng till sömns
Men lille Axel där föll e stjerna
Hon sade ofta min mamma ömt.
Att när en stjerna på himmlen faller
En stjäl får flytta till himlen opp
När jag till slitt går hon då faller
Wäl ock en stjerna vi sitt lopp

5

Men låt mig bror i famn få vila
Det är så kallt ock jag är så trött
Ock Axel tager sin syster lilla
Uti hans arm hon hvilar sött
Han sitter tyst liksom för att vakta
Ock lilla syster som slumrar ren
Mot himlen blickar då faller sakta
En stjerna ner ifrån hemelen

6

En liten stjerna så sade Ester
Skall falla ner när jag går till Gud
Så tänkte broder ock skodar efter
Om lilla syster ren' fått bud
Se ögatt brustit ock bleka kinden
Ej mera fåras af sorgsen tår
Ej mera isad af kalla vinden
Förklarad Ester för tronen står

7

Den grymme fadern från krogen kommer
Tär se sin älskling ren kall ock död
Då i hans stjäl väckes verklig ånger
Till Jesus flyr han i sin nöd

nu aldrig mer han på kragen sitter
Men ofta böjd emot sin vandringsstaf
Af ånger föller han tårar bitert
Vid enkla korset på Esters graf. Slut

Skrifvan 19 1/9 04

O. Baum

Sjördeflickan

1

Hon växte vid torpet i susande skog
Hvad hjärna drömde det viste hon nog
Hon viste vad fågel i lundarna kvad
Ock jämt var hon sorgfri ock glad

2

De skulle ha gift sig men freden tog slut
Mot kesaren af ryssland drog konungen ut
Med Gustav den tredje drog gossen åstad
Ock jemt var hon sorgfri ock glad

3

Ock åren förgingo ock fästman hon fick
Han lyste så stolt i sitt krigiska skick
Han dröjde ej länge han dröjde ej alls
Att leende famma hans hals

4

En dag när hon på åker skylarna band
Så kom der ett bref ifrån frammande land
Bäst visan dem fingo bland tärnorna ljöd
Då sades det att gossen var död

5

Hon stod där så sörd bland de vaggande ax
Hvi dog han hon frågte darande strax.

Hon verjde sig manligt bland kulornas bal
Ock altjemt var hon sorgfri ock glad

6

Ock sedan ~~på~~ bland skylar på grönskande äng
I systrar hon sade min brudliga säng
Hur ljuft är att somna i gyllene fred
I skördarnas gyllene tid

7

Hon lade sig sedan ~~att~~ ock somnade så sött
På bädden som bars in i stugan så brädt
Hon lag in i döden hon viskade så ~~ö~~ rörd
Att aldrig sett vackrare skörd

8

Ock tornorna sjöngo på grönskande graf
O syster vi höllo så hjertligt dig af
Du band på din skyle din visa du kvad
Ock jemt var du sorgfri ock glad Slut

Skrifven den 2/9 04

O. Baum

Björkens hemlighet

1

Wid den klara rand af blommig strand
Sjöng en björk ibland sina gröna visor
Ock jag hörde då i hans gren därpå
Ock då sjöng han en gång så

2

Ack jag vet jag vet mången hemlighet
Mången flicka gret under mina grenar
Mången gosse sag sig så varm i hög
På den blåa vikens väg

3

Klara månen sken uppå min gröna gren

Ock då kom där en ock skar ~~ett~~ namn i barken
Men han skar blott ett ock han kyste det
Det har ingen sett ingen

4

Nästa kväll så kom der en flicka som
Som sig sig om ock skar namn i barken
Men hon skar blott, ett hon kyste det
Det har ingen ingen sett

5

Nästa afton sken månen på min gren
Så kom åter en ock så den andra
Tyst liksom en hamn kyste vannens namn
I min hvita fragna hand

6

Ock min hvita famn stod helt alvarsam
Ock så kom det fram vad de båda skrivet
Ock de märkte nog vad som stod i skog
Ock jag sag därpå ock log.

7

Sedan hände så att de båda två
Togo miste då ock ej kysste trädet
Lilla vän hur lätt händer icke det
Det har ingen ingen sett

8

Men då for ett sken öfver böf ock gren
Ock ett sus der kom öfver blad ock toppar
Ock en stjernas tår föll i vindens spår
Ned på jordens korta vår.

Slut
Skrifven den 19 2/9 07

O. Baum O. Baum
Fridhem

Under Häggarnas Doft

1

Iden stilla dal idengröna säl
Mellan björk ockal står en hägg i blommor
Ock nog mins du den du min hjertas vän
Ock nog mötes vi der än

2

Som en drifva snö som en skymt på sjö
Som en hvitkadd mö står vår hägg i blommor
Som en aftonfläkt när vår sol är släckt
Är så ljuf hans andedräkt

3

O hur längt ifrån ryter stormens dån
Ock en storm med hån öfver hafvet susar
I vårt lugna bo vilar hopp ock tro
Det är blomsterdoft ock ro

4

Hela skogens makt i sin blomsterprakt
Står kring oss på vakt med gevär på axel
Ock vår fältmusik den är skön ock rik
Fågelsång i skog ock vik

5

Ock vårt lilla krig emellan dig ock mig
På den gröna stig är ett krig med kyssar
Ock det är vår sed när vi sluta fred
Ge vi lilla hjertat med

6

Säg mig vill du därmed byta bort vår fred
Mot all storm ock strid som i verlden vankar
Will du öm ock from mot all rikedom
Byta bort vår hägg i blom

7

O, så säg ej mer om vår sål går ner
När den skönast ler lifvets korta glädje
O, så vis ko att vara hjertas skatt

Är en doftig sommarnatt

8

Var mitt sjertas vän solen sjunker ~~än~~ män
Men den går upp igen öfver gyllne vågor
Ock vårt lif förgår men vår kärlek står
Åter blom i evig vår Slut

Skrifven den 3/9 03

O. Baum

Huzar Lantz

1

En visa mig lustar att sjunga —
Som mången till sjertat kan gå
Om ett gräseligt mord som här hände
Höromdagen strax utanför stan

2

Sex ynglingar kommo från krogen
De skulle begifva sig hemm
Då den ~~en~~ utropade bröder
~~Bröder~~ Kommen låten oss slåss men med hvem

3

Med husarar de ropade alla
Kom låten oss gossar gå
Tag käppar med oss om vi falla
Wi resa oss åter ändå

4

Men nu kommer Lantz från kasären
Till stallet han nu skulle gå
Han kunde väl aldrig ana
Mot döden han nu skulle gå

5

Men nu mötes Lantz uppå vägen
Af ikaran som huzarer tänker slå

God aftan de säga till honom
Min gosse säg vart skall du gå

6

Så höfligt han svarar till stallet
Jag vakten skall hafva i natt
Ja det hade nog varit fallet
Men först skall vi ha litet gladt

7

Men innan han svek kunde ana
Ett käpprap i pannan han får
Så att han till marken strax störtar
Men snart ~~han~~ åter upprätt han står

8

Nu käpprappen hagla om honom
Ock vanmäktigt han störtar ner
Ock djuriskt de arbeta honom
Men modigt mot döden han ser

9

Han sökte nu manlikt sig värna
Han kämpa med besinning ock mod
Men ack han var ju ensam mot alla
Snart heden nu färgas af hans blod

10

Så hastigt det blodsdådet skedde
Att kamrater nu först hunnit fram
Med hög röst de nu börja ropa
Hjälp gossar man slår ihjäl Lantz

11

Från stallet nu skyndade vakten
Till platsen där slagsmålet stod
Men mordarne då tog till flykten
Ock Lantz låg där nu ensam i sitt blod

12

På sina armar de togo nu den fallne
Af blodet han färges röd

Men innan de hunna till kaseren
Så var han ren kallnad och död

13

Kamrater kommen låtom oss hämnas
Wi vilja se mördarnas blod
Wi skola dem alla nedsabla
Kom hämden skall inge oss mod

14

Men löjtnantens röst höres Guda
Till polisen att lämna raport
Ock sedan poliser ock husarar
Då jakt efter mördarne gått

15

Till mördarnes hem de snart hunnit
De voro en ganska stor hop
I lagens namn skall här öppas
Så lyder i natten ett rop

16

O, sucka ock gråt arma moder
Din son snart bojorna bär
Du lidande nygifta maka
Din maka en mördare är

17

Ock barnet i vaggan syns sträcka
Mot fadern de armar små
O, Gud han nu med ånger säger
Kan jag väl förlåtelse få

18

Som glodande jern de nu sära
De ångerns förfärliga kval
I bojor de arm försana
Sitt grymma sitt blodiga dåd

19

Men Lantz han nu vilar i grafven
Men hans minne det lefver än kvar.

Hans fästemö väl sent honom glömmer
Wäl minnes hans äldrige får. Slut
Skrifven den 3/9 07
O. Baum

Brandin & Lager

1

En visa vill jag sjunga som nyligen är gjord
Den handlar om en händelse ett förfärligt mord
Som timat har om julen på annandagens kväll
Ock stört hvarende manniska uti sitt lugna tjäll

2

Det året tolf uträknat det attinio var
Ock vid dess utgång uppnades en ynglings mörka graf
När ardetonhundranittio begynte träda in
Sex knektar buro honom till sista vilan sin

3

En dräng i Götnäs prästgård hans namn det var Brandin
Han var ju fullt berusad han hade druckit vin
Han gick sig ut på aftonen med knifven i sin hand
Han rusar fram ock stöter den i soldatens barm

4

Lager var en ung soldat vid Wassbo kompani
Han hade ingen hustru nej han var ännu fri
Men genom flickors kärlek fick han en förtidig graf
Ty han har gått till flickan som Brandin älskatt har

5

I många är var rejelte har rufvat uppå hämd
Ock ständigt emot Lager var mycket omild stämd
Hvar som de råkats på spe han frågat har
Om Lager i sin skimpels skall gå till en kan rar

6

Brandin han har en broder som namnet robert bär
För honom har han yttratt hvad han i sinnet har
När som från stationen de hemmåt skulle gå
Han yttrade dessa orden han ämnar lager slå

7

Lägg dig harin vid grinden och se när han går bort
Ty nu är natten inne och jag ämnar handla fort
Jag ämnar då att rista hans högmod ur hans kropp
När Lager har gått förbi då springer Robert opp

8

Han springer uppa berget där fattar han sitt tag
Han gifver Lager tvenne bestande hårda slag
Sen tager han i hans armar och kastar honom ned
Då kom Brandin med blanker knif och stöter honom ned

9

Den knifven som han mördat med han lånat af sin mor
Som endam ock allena uti sin stuga bor
Der sitter hon ock söjer för en förlorad son
Som inom lås ock bommar fick plikta för sitt rån

10

Att sitta innesluten likt fågeln i sin bur
I tio år gå vaktad likt ett oskaligt djur
Det kan väl kännas bittert för en så unger man
Som ej kan gå till vännen som honom trösta kan

11

Den andre broder Robert har också fått sin dom
I två år få sitta ock bära bördan tung
Men tiden ilar undan ock åren flöjga fram
Snart ilar han tillbaka i sin moders famn

12

Hvem som visan diktat hans namn jag ej nämna vill
Men jag beder af allt hjerta att ni må lyssna till
Ock bedja edra söner att de ej göra så
Att de en dag för tidigt för dommen skola stå. Slut

Skrifven 3/9 04. O. Baum

Drabanten Gustav Örn

1

Kung Kars bedrifter flögo kring hela jordens rund
Förstorades af mång ock underbara ting
Hans namn med stolthet nämdes i hydda ock i slott
Hans bild i hvarje boning på väggen hade plats

2

En dag då konung Ludvig vid bordet satt ock åt
Omgifven af sitt hoffolk i all sin prakt ock stät
Han yttrade jag skulle gärna vilja se
Hur Karl den toftes bussar se ut ock hur de sig bete

3

Då reste sig vår minister som satt vid bordets rund
Ock sade eder önskan skall ske i denna stund
Ty en af hans drabanter som kom med bud i går
Går vakt härutanföre vid slotets bort han står

4

Låt honom komma genast i salen till oss in
Utropar konung Ludvig så glad uti sitt sinn
Ock fröknar ock prinsecar en rad så lång ock skön
De sögo på minesteren ock höjde samma bön

5

Snart hördes vapenskrammel ock tunga steg för dörrn
Ock in i salen trädde drabanten Gustaf Örn
Han gjorde krigarställning så golfvet darrade
Han skyldrade med sverdet så fönstren skallrade

6

Lång var han som en hjelte lång ock axelbred
Med gråspänt hår som räckte till skulderbadet ned
Hans ansikte var krutsprängt med många svärdshugg på
Som annu lyste röda hans ögon voro blå

7

På hufvudet han hade en stor bredskyggig hatt
Omslutet tett om lifvet ett elghudskyller satt
Om lifvet satt ett bälte ofvanlig stort ock brett

Med breda söljan fäst på vederbörlig ort

8

Vid sidan hang hans verja af svenska stålet gjort
Ock uppå venstra armen man tvenne hendskar sig
Af buffelläder voro hans stöflar likaså
Med jernbeslagna sulor med stora sporrar på

9

När kungen ock hans hoffolk på honom länge sett
Hvarunder mången hofman hans asikte belätt
De yttrade man skulle honom förfriskning ge
På det man också hans matlusk kunna se

10

Då trädde fram en djunker med fin konfekt ock vin
Ock bjöd åt karolinen med en så fintlig min
Han hela flaskan tömde uti ett andedrag
Ock sen konfekten sväljde uti ett tag

11

Der stod han hög ock ståtlig liksom ett gammalt träd
Mån han kunde vara farlig att fäckta litet med
Så tänke en facktmästare som på fiffig satt
Åt karolinen räkte en liten fin florett

12

Men denne stod orörlig ock intet vepen tog
Hvarför fäktmästaren fiffigt på näsen honon slog
Till hofvet stora nöje som sig på detta sjratt
Ock reste sig från bordet med munterhet ock skratt

13

Det brann i hjeltens öga ett steg framåt hon tog
Ock fransmanen en örfil med flata handen slog
Så att han föll i vöggen ock dog i samma stund
Ock blodet stänkte vida i hela salens rund

14

De sköna föllo neder i vanmakt ock en var,
Ock skälfva kungen darra för en så bister karl,
Men vår minister skyndade att föra honom ut!

5 60

Från det bestörta hofret och sedan var det slut

15

Det säges att det synes hål i vaggen där
Der fransmanen har stupat det tydas kan såhär
Till minne af en örfil utaf en karolin
Som inte ville fäkta men slås som bara hin i Slut

Skrifven den 3/9 1907

O. Baum

Afskeds-visa

1

O. farväl ifrån dalar och fjell
O. farväl, o, farväl, o farväl
Jag reser bort till det stellet jag är född
Ut på sjön att förtjena mitt bröd

2

Jag reser ut på det upprorda haf
Der mitt lif skall finna sigen graf
Den skall ej smyckas med blommorna de små
Ej mitt namn skall på grafminnet stå

3

O farväl i föräldrar så kär
Kanske sorger i ert hjer för mig bär
När de sorgerna kallas bort och dör
Kanske tårar på edra kinder flöt

4

O. farväl du min älskade vän
Herren skänker dig väl någon igen
Som ditt hjerta är värdigt att få
Jag allena uti vida verlden vill gå. Slut Skrifven 3/9 07

O. Baum

Kolinga-Visan! — —

1

Då kolingarna gå på gladfjalej
Med fjellorna ~~som~~ små som ju alltid få
Mången liten kyss på på kolifej
Ock mycket mer som inte kyksan ser
Ock räcker, ock räcker ~~inte kofvan~~ ock räcker inte kofvan till
Så sträcker, så sträcker man allt en liten slant dertill
Ej mastig men knastig så lunsigt stungsigt tåga vi
Ock rulla hatt ock lefva klatt hvarenda lördasnatt
Tjo hej

2

Ner kolingarna sjunga hopsansej
För fjellorna små tänk er [illegible]tiatvå
Tlöjta få de gerna på sin kolifej
Ock få kurtis så varm som nysmält is
Augusta, Augusta de ä en jäklä stilig en
Hon dansar non svansar och visar sina tjocka ben
Ej mastig men — — — — — — —

3

När kolingarna grina ha, ha, ha!
Då ä de bra hopsansej!
Fjellorna de dansa i en ruting ring
Klingeling det gör ju ingenting
Humöret Humoret det glada tockar aldrig in!
Ock sjöret ock sjöret det smörjes upp med magarin
Ej mastig men — — — — — — — —

4

När fjellorna de riktigt roa sej
Ock glada bli skratta hi hi hi
Du ä stungsigt kolingsbara stack på dej
De sjunga så en slåtken jag väl få
Ock kyssen, ock kyssen ock vad den smaker bra
Ock många ock ska kolingarna alltid hå
Ej mastig men — — — — — —

5

Ock kolingarna sjunga trallala
Min fjella är alltid söt ock kar
Bröllopp skall vi hålla i en hurrumhej
Men aldra bestdet går väl utan prest
Som läser ock bläser ock en tia gerna vill ha
Ock nyser ock fnyser och inte ens en ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ta
Ej mastig men — — — — —

6

Ock kolingen blir ju en stadig man
Ock fjellan sin styr hon ju ut så fin
På teateren vreka de sej på parket
Ock klunka vin af var sin karafin
Ock dricka ock hicka tills magen som en trumma står
Ock klinga ock springa tills klockan två i tornetslår
Ej mastig men — — — — — — Slut.

Skrifven den 7/9 07

O. Baum

Katharina

1

På sätt ock vis jag håller af Katharina
Hon är min tröst bäd morren mudda kväll
Med stora trädskor går jag af o ina
För det hon är så rysligt rar ock snäll
Men blir hon arri så min lif
Hon bits ock rifs ock tar te knif
Men när hon så får rasatt riktigt ut
Så vill hon kyssan nästan var menut

2

Hon är så blank som hon var polerad
Ock fet ock rund de å hon må ni tro
Hon aldrig var det minsta gran skenerad
Ock der hon kommer der blir hon nog me so

Hon lofvar mad som smagar bra
Ock bytter om hvarenda da
När jag den ena middan vallin̄y får
Såg röd på bordet undra dan' står

3

Fördet det mesta kaffe får på sängen
Ock allt som tettast byuder hon på "gök"
Ock när hon kommen riktigt i svängen
Så får jag sen till frukost sill ock lök
Men ä hon vresig så adjö
Då får jag eda bare brö
Ja en gång gjorde hon riktigt bra:
Hon gick ock pyste i fjorton da.

4

Men sen så gifte jag mej ne Katharina
Ock nu ä vi ett lyckligt ökta par
Hon narrar mej hvarenda da te o' grina
När hon säger "opp nu lille far"
Ja ni kan tro vi ha det bra
Vi dansa polka varenda da'
Ja det är roligt o va gifter man
Om man än träts me karingen ibland Slut

Skrifven den 4/9 04

O. Baum

Tröls Pers gris

Tröls Person fick sej första pris
Killevillevippombom
På landbruksmötet för sin gris.
Killevillevippombom
Den grisen var ja klok minsan
Killevillevippombom
Ja jag tror som en riktig man
Killevillevippombom

2

När det till Tröls Pers var kalas
Killevillevippombom
Tick grisen altid sej ett glas
Killevillevippombom
I bland en toddy eller två
Kellevillevippombom
Han utaf Tröls Person kunde få
Kelleville - - - -

3

Till bords han med Tröls Person satt
Kellevillevippombom
Wid sidan af hans svarte katt
Kellevillevippombom
Ja nära på jag säkert tror
Kellevillevippombom
Han älskatt honom som sin bror
Kellevillevippombom

4

En dag for tröls till Helsingborg
När han kom hem så blef det sorg
Ty grisen låg der död och stum
Han dött utaf delericum

5

Han blef begrafven med stor stät
Tröls Person gemra sig ock gråt
Jag ej till något pris skall
Skall lyuda toddy på en gris

6

Tröls Person reste upp en sten
Der han begrafde grisens ben
Der står Han all min glädje var
Ock stenen restes af hans far. Slut. Skrifven 4/9 07

O. Baum.

Finska Rytteriets marsch

1

Den snöiga nordär vårt fademesland
Der sprokade vår herd på den stormiga strand
Der växte vid svärdet var herdade arm
Der glödde för ära ock trohet vår barm
Vi vattnade vid Nenva vår frostande häst
Han sam öfver Weickseel så glad som till fäst
Han drack utur Dounau kejsarens skål
Han bar öfver Rehn vårt hemnande stål
Så rida vi fram öfver asko ock grus
Då sprunga ur hofvarna gnister af tjus
Då blixtrade vart sverd som en strimma af sol
Ock frihet går ut från den Gungandepol. Slut

Skrifven den 4/9 07

O. Baum

Den Italienska Flickan

1

På Italiens nejder der min vagga den stod
Ock min barndom mer lycklig den var
Der jag egde ett hem vid den stilla flod
Der jag hade både fader ock mor

2

När jag ströfvade full af frid ock fröjd
Kring dalar ock blomstrande fält
Då sjöng jag min visa så glad ock så nöjd
Mången gång under himmelens tält

3

Men tiden har flytt mina femtande år
Varit rika på vexlingar nog
Låt mej se det är redens det fjärde år
Sedan fadern min uppå slagfältet dog

4

Ock jag drömde liten yrvaken flicka så glat
Som från dockorna vucit just nyss
Då helt plötsligt [blef vekt genom en kyss]
[Min tjugonde års födelsedag jag]

5

Ock min moder hon lades i graf momkort
Den dagen den glommer jag ej
Det bästa jag eg de det buro de bort
Ock myllade grafven igen

6

Här är skönt! Det är sant sköna vinterlig mö
Ock skön drömmande sommarsolsglans
O. här vill jag lefva o. här vill jag dö
Om inte Italien fanns

7

Men lyckan: Ack säg mig hvar finns väl den
Nej den flyr så vidt öfveralt
Ty för den som på jorden ej eger en vän
Städse lifvet är ödsligt ock kallt

8

Så farväl då min barndom min drömvärd så ljus
Aldrig mera jag skåda dig får nu jag vaknat
Ur drömmarnas ljus ock jag fäller en saknandes

Slut Skrifven den 2/9 04

O. Baum

Mälardramat

1

Sig nattens slöja svepte så mörkt kring land ock sjö
Ock i dess töta tycken sig doldes mälarstrand
Men fastän natten sänkt öfver insjön lag
"Prins Karl" sig sakta sökte framöfver djupsvart våg

2

Tyst är det uti natten tyst alting är ombord
Men mörkretsmakter rufva ock stifta rån ock mord
Så nastig under färden hörsangeskrik ock skrän
Som sig plötsligt utbreder ~~på~~ nytter ock på däck

3

Säg är det mörkrets furste som roar sig med jakt
Det är väl ingen manniska som öfvar denna slakt
Hör gemmerropen skära så hemskt i nattens frid
Den sig till motvärn sätter han kämpar löntös strid

4

Ock mördaren offer söker i hvarje båtens vad
En del han stang er inne föratt dem sedan nå
Ej böner honom röra han hånar offren blott
Allt man åt honom gifver ock får till tack ett skott

5

Ock skott på skott hörs knalla ock offren blifva fler
En söker mördaren hindra men faller liflös ner
Båd män ock barn ock kvinnor att morda har han mod
Han uti mordlust frossar ock vadar uti blod

6

Så syns en ångbåt nalkas; ~~fr~~ man frågar hur det är;
Man frågar: "Fins ej kaptenen ock fins ej styrman där?"
Ock mördaren han svarar: "Här är kaptenen här,
Men närmen eder icke ty då ni dödens är"

7

Sig "Köping" likväl närmar fast skurkens varningsskott
Men denna snabb som tanken en båt i vattnet fått
Ock när så hjelpen ändeligen till mällarangåren hann fram
Långt ibland holmar med båten han försvann

8

Dock altid hemden vakar polinsen fama hans spår
Ock hur han än sig listar snart nock man honom når
Som gamen uppå offret man slog på honom ner
Om ej så klokt man handlatt nog offren ~~blifvet~~ fler

9

Snart man utbreder hvem som man fångat har
Ty redan trots sin ungdom en gammal kund han var
Hans namn är Felip Nordlund en okänd Malargäst
Som mom fängelsmurar tycks trifvas bäst

10

Obändikt var hans lynne ren uti ungdomsår
Slösaktig ~~aldrig~~ altid den aldrig väl det går
För stöld ock våld ock mordbrand han hitils bommatts har
Men intet tämde honom tyst var ock blef hans sinne

11

Foff stycken blefvo offren för detta hemska dåd
Han vet vad honom väntar ock hoppas ej på nåd
Det enda han beklagar det är att han blef störd
Han att åt döden få lämna större skörd

12

Hans straff kan det väl sona all gräslighet ock mord
Den fasa som man känner den klädes ej i ord
Att sådant vildjurskynne kan bo i människobröst
Ock kräfva varje känsla af samvetsröst. Slut

Skrifven den 5/9 07

O Barna

Hans & Karna

1

För flickor vill jag varna
Ty grym är svarje mö
Jag drann så varmt för Karna
Men hon var så kall som snö

2

Uti den gröna parken
Der höga linder stå
Jag pretade i barken

Så många granna K

3

När Karna stod i hagen
En blomsterkvast jag fick
I blandde många slagen
Satt en sorgesmenick

4

Men den lilla örten
War ingen tröst hos Hans
När Per fick släta myrten
I Karnas bröllopskrans

5

Förr fick jag lilla pussen
Utaf min lilla vän
Men mot tubacksbussen
Jag fått utbyta den

6

Förr gick jag gämt vid plogen
Ock nyttjade ej starkt
Nu sitter jag på krogen
Ock blifver på tre kvart

7

Att sina sorger dränka
I brännvinet är ju dumt
Men jag vill sjelf mig sänka
Ner vattnet blifvet ljumt

Slut

Skrifven den 6/9 1907

O. Baum

Elfsborgsvisan

1

Den blomsterprydda gondolen glend
Utöfver Elfsborgs bölja ned.

Det var så mörkt uti den hemska natt
En flicka skön vid rodret satt

2

Kring panan bar hon en lagerkrantz
Beprydd af stjernornas milda glantz
Hon sjöng om vännen så ljuf ock kär
Som uppå Elfsborg fänglad är

3

Ock Hernaan hör den stemma ~~sen~~ klar
Som genom jernbeslagna fönstret far
Hallå han ropar min sångarvän
Nog kanner jag din röst igen

4

Jag hafver mördat ett barn för dig
Du kunde väl ha förlåtit mig.
Men kerleken är lika stor hos fängen
Som uppå Elfsborg bor

5

Men stormen ryter ock åskan går
Ock böljorna emot Elfsborg slår
Det blixtrade till ock fången såg
Sin sångarvänn i böljan blå

6

Att sitta inspernad i en bur
Så klagar fången ack jag arma djur
Min Sigrids öden jag dela må
Min graf skall blifva i böljan blå

7

Sen skall jag lik en vålnad gå
I bland ~~skären~~ de vilda skären grå
Min Sigdrids uti ett annat land
Jag trycka skall din trogna hand

8

Ock fången uppå Elfsborg satt
Tils dess han rymde därifrån en natt

Ock störta sig uti böljan blå
Föratt min Sigrid efterfå

9

Mången gång uppå Elfsborg sen:
Man hafver hört den stenna ren
Ock denna röst man känt igen
Ty det var en fånges sångarvän

Slut skrifven 18/9 07

O Bauer

Kjämpen Grimborg

1

Där sutto två kämpar en midsommarskväll
Framför sin boning i nordens fjell
Stallbröder voro de men föga rädda
I jern ock stål beständigt kläddu

2

Men Grimborg hette väl en af dem
Han grep om hornet med fingrar fem
Han så jag vågar för min flicka
Det fulla hornet i botten dricka

3

Stallbroder säg mig en trofast mö
Så röd som ros or så hvit som snö
En kungadottor så skön ock fager
Ock henne genast till brud jag tager

4

Men stallbroder han svarar då
Om du på friare vall vill gå
Då känner jag en mö så ~~röd som~~ skön bland alla
Att henne vinna sig svårt lär falla

5

Hon vistas uppå min faders gård,
Omkring en hundra kämpars värd!

Det kostar lifvet att dit sig våga
Ock efter jungfrun det minsta fråga

6

Då vill jag rida strax Grimborg skrek
Jag lockas alltid af bordalek
Ej som snå jungfrur jag går ock krussar
Ock körleksyran mig ej mera susar

7

Stallbroder sade min käre vän
Den ditåt far han kommer ej igen
Den borgens kämpar de äro vilda
Ock kungens hofman ej heller milda

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20.

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

Marseljäsen

Upp fosterlandets barn att strida
Vår äras dag uppgången är
Förtrycket vill ej längre bida
Dess blodsbaner högt svejar der
Lyss! Hör du hur dess vilda skara
Kringsvärma våra fällt med skri
Att deras grymhets offer bli
Se vi barn ock hustru uti fara
Till vapen landets män. Framåt med kraft, ock mod
Framåt! Framåt
Wår Fransko jord skall dricka deras blod

2

Vi hotas utaf trälars skara
Af sammansvurna kungars här
Förradare du skall oss svara
Hvem ämnas bojorna du bär
Åt oss? – O. fransmän! Se dig våga!
Det forna slafveriets tvång
Oss skulle böja än en gång
Af harm det hjerta måste låga
Till vapen etc

3

Hvad skulle dessa främlingshopar
Få stifta lag i våra hem!
Ock vi när frihet högt oss svara
Oss låta trampas utaf dem
Gud skulle slafvars fala händer
Oss bölja under okets våld
Ock dyrkjöpt frihet nesligt våld
För evigt lemna franska stränder
Till vapen etc.

4

Och du förrädare! Skall bäfva
Som vänt mot bröders bröst ditt svärd
Din dom du ej skall kunna jäfva
Den lön din usla bragd är värd
Ej straffets hot skall återvända —
Ty falla våra hjeltar än
Så jorden stiga de igen
Tills hämdens värf är bragt till ända
Till vapen etc

5

Du kärlek ren för fosterjorden,
Brinn högt i alla franska bröst!
Du frihet dyr som vår är vorden,
Oss styrk och eld med din röst!
I skolen våra fanor bära
Triumf och seger — och en värld
Skall häpen se den stolta färd
Som höjdar franska namnets ära
Till vapen etc

6

Wi skola stå i deras leder
Då våra ~~fanor bära~~ äldste hädan gått
Wi minnas deras bygd med heder
Wi stå och falla der de stått
Att lefva sedan de oss lemna
Att dö med dem är lika lätt
Wi segra ju på alla sätt
Då vi dem följa eller hämna
Till vapen etc

Skriven 29/9 04

Baum

Soldathustrun

1

I låga ryttartorpet vid höga Hunneberg
Der satten ensam kvinna likt snön var hennes färg
Ock tårar föll på linnet på hvilket tungt hon spann
När långsamt uti spisen den råa veden brann

2

Med förklädssnibben trasig emot ögat hon tog
Wist är det tio år sen min Ola från mig drog
Uti den polska feljden men ej ett enda ord
Jag hört af honom seden vist ligger han i jord

3

Vist är han från mig tagen med kuler eller jern
Ock borta är min glädje min stolthet ock mitt värn
Ock gossen som vi hadde, när han for hemifrån
Den hafver herren tagit ock jag väl gråta må

4

Att sitta öfvergifven år ut ock in som jag
Det är att långsamt pröfvas af ödets hårda slag
Jag redan är förgråten ock bruten är min kraft
Ock liten är den glädjen jag i lifvet haft

5

Ett är vi lefva samman, blott At när kriget kom
Ock uti evig ängslan min glädje byttes om
Hvar natt uti mina drömmar han blodig för mig stod
Och sedan dog den lille då svek mig allt mitt mod

6

Dock höll jag modet uppe i flera vintrar änn
Jag tänkte jag skulle få återse min vänn.
Det taledes om segrar som unge kungen vann
Att freden skulle komma så tänkte jag ibland

7

Men freden kom dock alldrig ej helsning eller bud
Kanhända att han lefver, och har mig glömt O. Gud
Den tanken var mig bitter ock outsagelig
Om bergen ville rasa ock falla öfver mig

8

Så kvad den arma Elin en bitter vinterkväll
Ock såg sig om bedröfvad uti sett lugna kjell
Då hördes steg därute hon knappt sig resa hann
Förrän i stugan tredde en ståtlig riddersman

9

"God afton" så han sade, god afton ock guds fred
Jag kommer ifrån kriget ock från dek rätta led
Ock tröttnat har min gångare, I lånar mig väl hus
Ock låter mig få sofva hos er till dagens ljus

10

Förrvådad hörde Elin den granne herrens ord
"Jag är en fattig kvinna ock ensam på vår jord
Har ingenting att bjuda en så förnämer gäst?" —
"Behöfver inte heller utan foder åt min hess"

11

Jag foder har tillräckligt sen vargen ref min ko
En såden ståtlig herre man ej om ondt kan tro
Ock vågar derför bjuda ers nåd att sitta ner
Men jag går ut en vänning ock efter hästen ser

12

Blif kvar min goda kvinna det har jag redan gjort
Ty utan lof en krigsman tar för sig på hvar ort
"Ni kommer då från kriget" bröt Elin haftigt ut —
"Det gör jag raka vägen nu är det andtligt slut"

13

Om annat låt oss tala jag är på kriget mött
Här har ni ganska trefligt här är så fint ock nätt
Ock sjelf i besta åren det synes att ni är
Hur kommer sig att ensam ni så vill sitta här

14

Det är wäl herrens vilja hans lag men icke min
Ty hårdt jag blifvet straffad men sakert är mitt sinn
Min man han har gått i Brig et ock sakert är han död
Jag har ej hört det minsta af honom i min nöt

15

Man bör ej tro det versta var riddarmanens war
Ty har han äfven fallit så fins der männer kvar
En kvinna som en krigsman bör taga sig för sed
Bör för det första gifta sig ock göra klart besked

16

För Guds skulle käre herre nej tala inte så
Min Ola vill jag trogen egenom lifvet gå
Men om er egen Ola sin tro mot eder bröt
Då vill jag dö min herr "Ock rösten Elin tröt

17

Gråt ej sade riddersmanen med en förändred ton
Hvad tjenster han förättadt vid Liljehögs skvadron
Som riddaren benämnas ock kallade Hans Lod
Den karlen vill jag minnas det var en man med mod

18

På mina knän jag beder välsingnade ers nåd
Wet ni om honom mera" ack ja ett tappert dåd
Som uti Sveriges häfder kännhandas får ett rum
Han räddade sin konung i traffningen vid Stum

19

Förvisad jag mig känner ock vet att det er ~~nåd~~ så
En bleck sågs dervid lysa i Elins ögon blå
Ja har han räddat kungen så höfves mig ej gråt
Han har mig varit trogen min Ola mig förlåt

20

Det gör han af allt hjerta "skrek riddersmannen dåld
Ock slöt den arma kvinnan intill sitt bröst af stål
Du är en ärlig kvinna ~~intill~~ åt mig allt för god
Fast af din Ola blifvit ryttmästare Silfverlod

Flors på Idas graf

1

Mossbelupen hydda
Står vid Flicklas fot
Höga granar skydda
Den mot stormens hot
Men där inne
Sorgens minne
Lifvet stormen ros bröt af
Inn vid strand man finne
Flors på Idas graf

2

Alfrid skön som våren
Drog till fjerran land
Blek med tårfyllda blicken
Idagret på Strand
Gå att strida
Glöm ej Ida
Hennes önskat hennes tro
Sorgligt skall han bida
Återkomstens ro

3

Årets slöt sin bana
Tvenne gånger om
Saknad blef en vana
Ingen Alfrid kom
Wan att bida
Skackars Ida
Dolde smärtan för sin far
Kraftlöst ensam strida
Inn dess hjerta har

4

Snart fin bleka kinden
Blommar vek sin ros
Så af Sirosvinden

Herjas söderns ros
Tårfult öga
mot det höga
Fåfängt följde hjertans bön
Trohet botar föga
Sveket blir dess lön

5

Enda dotters smärta
Tär den gamles bröst
Ömt hans fadershjerta
Skyndar att ge tröst
Sörj ej Ida
Till din Sida
Snart jag Alfrid återför
Blott för dig jag vida
Bort en valfärd gör

6

Ida gick till stranden
Lik en enslig hamn
Ritade i sanden
Mångat älskatt namn
Morgondimman
Middagstimman
Suckunde hon andas har
Månens bleka strimma
Finner henne där

7

Skyhögt böljan svallar
Öfver hafvets bryn
Åskan rysligt knallar
Blixten delar skyn
Skepp förstöres
Nödrop höres
Wraken slungas emot land
Ock af vågen föres

mången frälst på strand

8

Af förtviflan slagen
Ida såg sin far
Reden skumt för dagen
Gubbens öga var
Dödsmenuten
Är förfluten
Döden redan kallar mig
Alfrids tro är bruten
Han har svikit dig

9

Nu sin hand han lade
I sin dottors hand
Ett farväl han sade
Gick till fridens land
Döden svingar
Mörka vingar
Nu ett hemskt ett smärtans gud
Samma engel bringar
Idas stjöl till Gud.!

10

Mossbelupen hydda ~~står~~
Står vid hecklas fot
Höga granar skydda
Den mot stormens hot
Men der inne
Sorgens minne
Lifvetsstorna en ros bröt af
Ann vid strand man finne
Kors på Idas graf Slut

Skrifven 26/9 07.

O Baum Frithem.
1907

Barnaklagan 2

1

Vi ägde ett land
En grönskande strand
Där vi byggde vårt fredliga bo
Där vakte vi upp
Med fröjd och med hopp
Och vi levde i lugn och i ro

2

Vi ägde etc — —
Där vi levde från morgon till kväll
På vår åker och äng
Tills man trött gick säng
Ja då var man så glad och så säll

3

Vi ägde ett etc. — — —

Min Jänta

1

Jag älskar en rar liten Jänta bara en bara en
Ock plär stå var morgon att vänta på min vän på min vän
Sen vid hennes sida jag larvar till mitt jobb hvarje dag
Vi äro som kvittrande sparvar
Min Jänta så rar ock jag
Blott åt den jag min kärlek ger
Tinnes nog andra men åt dem ~~jag~~ aldrig jag ser
Glad ock snäll ock sig alltid lik
Jag med henne blir säll som i himmelrik

2

Att giftas vi ha rätta åren inne en inne ren
Hon nittora ock jag blir till våren tjugoen
Hvad mera om penningarne tryta lika godt en dag
Wi få väl en stek i vår gryta
Min jänta så rar ock jag :,:

3

Så sälla vi då skola blifva i vårt bo i vårt bo
För vi skola nog klara var skifva må ni tro må ni tro
Förnade skola vi stäfva friska tag friska tag
Ock lyckliga ~~blifva~~ skola vi blifva
Min Jänta så rar ock jag :,:

4

Nu vill jag sluta min visa är ni med på det är ni med på det
Den handlar om mig ock min lisa jojo men jojo men
Den är varken grann eller smyckad med behag :,:
Wi ~~ha~~ själfva dock ha den är lyckad
Min Jänta så rar ock jag

Marinvisa

1

Jag var en lifvad yngling knappt fylda nittonår
Så lätt slog hjärtat i lifvets sköna vår
Så fort ock gladt gick tiden ty jag var nöjd ock glad
Tills jag fick se en sjöman vid marinen

2

Med meletarisk hållning han gick på gatan fram
Ock vände sig ock kikade det gjorde hvar Madam
Ock flickorde rodnade ock ligapojkar skrek:
Nej se där går en sjöman vid marinen

3

O Herre Gud i himmelen så härlig han såg ut
Den förnå glada friden som jag hade den tog slut
Ej hjälpte nu förmaningar ej hjälpte gråt ock bön
Nej jag måste blifva sjöman vid Marinen

4

Beslut ock handling fylde jag gick till lotskapten
Bland andra som sig värvade så var bland dem jag en
Kontrakten skref nu under ock stockovan fingo vi
Ock kropp ock själ vi sålde åt marinen

5

Wi kommo till Karlskrona ock uniform vi fick
Men aldrig uti lifvet glömdes detta ögonblick
Wi kalladas matroser men fingo slafvar bli
Ty slaf är den som känar vid marinen

6

Ej mycket får man lära som till sjömansyrket hör
Men hur kanoner laddas ock hur man skarpsingnaler gör
Samt säga ved ock kåla, på varvet knacka rost
Ja sådant får man lära vid Marinen

7

Den skygga uniformen ock så Karlskronas öl
Har narrat mangen gosso att bli en varvad knöl

Ja drackten den är stilig men magen den är tom
Ock själen den är förkrymt af disciplinen
Skrifven den 23/11 07
Ot Baum

Lätta gardets klagovisa öfver öfver den forbfudna nattserveringen i Malmö 1905

melodi "man moste ha-
"nånting breve"

1

Tvi tusan i malmo det osar nu hett
Ock verre det blir skall ni få se
Nu inte en "bärsa" hos flukorna får
Serveras som vanligt bréve

2

Ock porter som ger både styrka ock mod
Får nu inte heller va me
Två kronor för flaskan det var ju så bra
att få in i kassan bre-ve

3

Ock vin Gube vars har fått dödstoden ock
Det får mej ej heller nu se
Tem kronor buteljen, jo det var nånting
Som tönte sig att ha bre-ve

4

Ock "champis" som annar i strommar ju flöt
Är landförvist herre mig ge
Det var ju så godt det var ju så dyrt
Hvad skall man väl nu ha bre-ve

5

En kvast den sopar bäst altid då den är ny
Tyst så skall jag socker dig ge
Min mun dy det är ljus fjörbljudit i lag
Att nånsin tala bre-ve

6

När Kramer Savoy Hipodromen är stängd
Hvar husan skall man sig bege
Man kan väl omöjligt då genast gå hem
man måste ha nånting bre-ve

7

Ock flickor klaga ock gråta i kapp
Ty saken är klar med berka
Att kärleken inte är värd något alls
Om inta man har nating bre-ve

8

Men trösta ett vänner det reder sig nog
Det skall ni få höra ock se
Ej lifvet det ringaste värde ju har
Då man ej får ha det ringaste bre-ve

9

Men tyst skall det vara det går inte ann
Att låta så uppet allt ske
Man drager vid näsan dem det vederbör
Se det går nog för sig bre-ve

Skrifven den 23/11 07

[illegible] [illegible]

[illegible]

Mamanas varning

1

Engång sade mamma till sitt kära barn
Akta dig att falla uti mannens garn
Akta dig att tro uppå männes hala ord
Ty uti deras hjärta endas falsk het bor

2

Tordom fick jag blommor af allehanda slag
Alting skulle göras efter mitt behag
Nu inga blomsterskatter jag mera ser
Ock min smak nu aldrig frågas efter mer

3

Skall det vara klädning eller nya band
Hvarje skilling räknas skall af mannens hand
Knot man då får höra svaret blir så här
Jag har inga pängar är ej mera kär

Smått & Godt

Baronen — Nå nu är väl Gumman bättre, sedan jag skickade ef doktorn?
Torparen — Jo ho hadde 't svårt i går men så kom doktorn, å han ga henne
Ett lungnandes pulfver, å hon do strax.

2

Krokamasse ock Alle i Bröalösa å ute på vinterfiske. Ola går förlängt ut
ock dimper i. Krokamasse står en stund ock ser intresserad på hans
fröklösa försök att komma men ropar slutligen.
— Ola Ola ligg inte där längre ock rif naglerna fördervade, utan ge dej
hättre te botten mä go velja

3

Pastern: — Nå Johan Agust, betänk att du står med ena foten i Evigheten. Var för
försonlig, om du själf vill hoppas på evig frid. Tärlåt dina ovänner innan du
sjilges hädan
John Agust: — (med svag röst) — Ja de vill jag vest. Ja förlåter dem alihop. Men Olagus
slår jag på skallen om jag kommer upp igen
Paster: — Du måste förlåta dem utan undantag om du vill dö salig i denna stund
John Agust (med ännu svagare röst) — Ja — Ja — Ja ska förlåta dom allihop Ja vell inte göra
Olagus något ilta — men om pojken ~~min~~ skulle ge honom ett tjyfnyp — då kan ja
inte rå för

4

Konstapeln Hvad heter herrn?
Herrn Pettson
Konstapeln (Aldeles ursinnig): — Herre försök inte göra er kvick

5

Doktern — We ska väl ordinera något kräkmedel åt gumman
Jann Agust — Ja vet herr doktern — det mytter inte te nåt han får inte i ~~alla fall~~
Hehalla 't i alla fall

6

Lediga Ludvig — men Palus sejer: — Bekläden de nakna, gifven mat åt de hungriga
Ock dryckåt de torstiga
Prosten Det hade nog inte Palus skrifvet om han bott så nära landsvägen
som jag

7

— Hva skock tusan tunnor löskokta suggor är det för en medalj du har 41
— Dä ä prismedalj som våran ko fick vid sista landbruksmötet

8

— Hvitt inte morfar ha den här karamellen Det är den sista jag har — Tack ska du ha min tillatös
— Du är en liten skall flicka som tänker på din gamle morfar — Ja morfar jag ockar inte mer
Ock karo vill inte heller ha den

9

Proffesorerna A ock B ta sin morgonpromenad ock få sikte på en fårskock
– Kan du säja mej hur många di ä på en höft?
– 140 st
– Men hur kan du säja då så fort?
– Mycket ängkelt. Jag raknar benen på dem ock dividerade mä 4

10

– Ladugårdspigan. Frun jag skulle be om gryn åt kylingarna
– Frun (Stockholmska) – Hva edä för oskick! Kan inte kycklingarna dia sin manna som andra djur

11

Man talar ~~om~~ i ett sällskap om det ohygeniska hos galocher. En bland de närvarande instämmer
– Ja, det har jag också märkt var gång jag vaknat med galoscherna på mig, har jag alltid haft ondt i hufvudet.

12

– Säg maj herr magister varför kallas vi kvinnor det täcka könet!
– Ja forbanna mej jag kan det förstå

13 Andå styfvare

Österola å Neklas på Backen å några andra gubbar gräla om hvem som har rest längst
Öster Ola: – Jo dä ska jag säj däj Necklas att ja har vare så långt narrat, så dä ble så trångt så ja feck löfven å krypa
Neklas: – Dä va helseke. Men hör du Ola så du inte en liten svart preck långt framför dej
Öster Ola: – Jo jädrar i dä du då säg jag allt
Necklas: – Ja dä va ja dä du Ola

14

Bankir Judas till Bankir Simon som nyss hade gribet en ficktjuf på bargärning
Släpp den unge manen vi ha ju äcksa begynt smät vi också

15

Kyrkoherde B någonstans i Skåne håller bröllopstal: – Ock jag onskar eder frisk luft i det nya hemmet, icke den friska luft som består af syre Ock kväfve, utan den friska luft som består af kärlek ock högäktning

Tädlem den 27/11 87

Fröser B. Baum

Nyttig förmaning—

Fadern (till sin son): "Jag har hört mamma säga att du på sista tiden togit dig till att ljuga låt blidet för framtiden annars så— — — —
(I det samma ringer det på tanbursklockan.) Gå ock uppna, men är det skrädaren så säg att jag inte är hemma

Hvad han väntade på—

Herr X hade stadt en en ny bekänt en hederlig yngling som ej just hade fått något öfverflöd på intiligens. Herr X hade lofvat honom en viss summa lön utom kost husrum som stallt i utsikt att om betjänten uppförde sig väl skulle han varje jul få en present. "Ock så naturligtvis kläder jag dig" tilltalade X Den nye betjänten förklarade sig synnerligen belåten med dessa vilkor.
Morgonen efter ynglingen trätt i kjänst låg herr X länge ock väl ock väntade på den nye betjänten skulle visa sig. Han ringde, men ingen kom. Slutligen steg han upp ock begaf sig in i betjäntens sofrum, där denne helt makligt låg ock drog sig i sängen
"Hvad vill det här säga?" röt herr X "Hvarför stiger du inte upp?"
"Kors herren sa ju att han skulle kla mej å då har jag legat ock väntat på länge." svarade den snillrike ynglingen.

Skrifven den 30/11 1907

Frederik Baum

Frederik Baum Frederik Baum

Fridhem 19 30/11 07

Blodigt

– Wera: "Min fästeman skrifver alltid till mig med röst bläck för att det skall se ut som om det vore skrifvet med hans hjärteblod."
– Olga: "af samma orsak skrifver min fästeman till mig med blått bläck."
– Wera: Blått
– Olga: Ja han är ju adelsman vet jag

Skrifven den 19 30/11 07

Frederik Baum

1907 1907 1907 1907 1907 1907 1907

Wisor Wisor
På Roine Strand

1

Hjorden betar ock klockan klingar
Klockan klingar på Roine strand
Svanen flyger med hvita vingar
Flyger ensam vid molnets rand
Wårensvingar i löfven gå
Solen skiner ock sjön är blå
Men jag sjunger min långa längtan
Sjunger ensam vid ~~molnetsrand~~ Roine strand

2

Fader min är en tall i skogen
Moder min är en sommarsky
Broder min är en ax på logen
Syster min är ett vintersny
Ensamm är jag på hedens ljung
Blommar tidigt men vissnar ung
Men jag sjunger min långa längtan
Sjunger ensamm på Roine strand

3

Om den strålande solen viste
Om hon viste mitt hjärtats håg
Allt sitt strålande sken hon miste
Skulle skynka i kvällens våg
Skunka skunka i nattens famn
Men jag sjunger min älsklings namn
Men jag skinger min långa längtan
Sjunger ensam vid Roine strand

Slut

Skrifven den 19 1/12 07

Frederik Baum

Alfrid & Anna

1

När kvällen kommer ock ljuder vila
Då sköna Anna åt lunden ilar
Att möta Alfrid i dalens lund
Han lofvat komma i kvällens stund

2

Hon var så glader hon sprang så lätter
Sin barm hon föll met små blommor sätter
Wid högra sidan hon binder fast ~~med röda~~
Met röda bandet en blomsterkvast

3

I höga eken hörs jökens toner
Ock lärkan sjunger i lindens kronor
Ock vinden spelar på varje blad
För sköna Anna som ilar glad

4

I dalen de unga ha stämt sitt möte
Där vilar hon sig i skogens sköte
Där går hon längtande dalen om
Men ingen Alfrid till henne kom

5

Hon går i oro ock langtans kvalen
Då hördes ljuda ett skott i dalen
Samt hördes rysligt ett jämmerrop
Som trängde fram genom trädens hop

6

Hon går att möta sin vän på vägen
Men stannar genast stört förlägen
Lik som en bild hon förstelnad stog
Ty Alfrid låg där i en sjö af blod

7

Hon frågade men hans röst var bruten
Ack kära Alfrid säg är du sjuten
Hon dingnar neder vid blodröd famn

Men Alfrid viskar blott hennes namn

8

Hon vänligt räckte åt henne handen
Ock sade nu snart så löses banden
Farväl min Anna nu skiljas vi åt
Hon brister haftigt ut i gråt

9

Nu uppna såret ej mera blöder
Wid annas bröst ligger alfrid döder
Han ligger kalnad vid hennes barm
Ock om dess lif hon har lagt sin arm

10

Wid Alfrids bröst vaker Anna trogen
Men ~~alfrid~~ mördaren ilar fram genom skogen
Han ropar själf af förskräckelse
Jag hafver mördat ove. ove.

11

Det svåra kan han ej ~~glömma~~ nog ~~lösa~~ aldrig glömma
Han går att Alfrid för människor gömma
Han vandrar uppå den väg han flytt
Men laddar först sin pistol på nytt

12

Pistolen han emot bröstet vänder
Men ~~Alfrid~~ Anna fattade nu i hans händer
Ock sade själf med sorgset mod
Hon sade blod har ju flutit nog

13

Af våda skottet hon själf aflossar
Ock blodet börjar ur sorget frossa
Ock besmärd endast en suck nu hör
Wid Alfrid sita nu anna dör.

14

Det sista skottet hörs mången akta
Der kommer människor från alla trackter
Både små ock stora från närmaste by

Förskräckta hännad för denna syn.

15

Mång flicka dommar ock mister modet
När månen klar speglar sig i blodet
Då hördes icke en mänsklig röst
Men vemodsklagan i hvarje bröst

16

Hur sent det blef uti dystra kvällen
Blef Bernhard gripen ock förd i sellen
Ock smidd i bojor i detta val
Der härskar mörker förutan tal

17

Han bittert gråter båd dar ock nätter
Ock bleka kinden med tårar vättrer
Så går han längtan dagom
Till sist omsidor han dödsdom kom

18

En dag fångvacktaren han berättar
I morgon Bernhard man dig afrättar
Bered dig själf ock bekänn ditt mord
Förränn ~~man dig afrättar man dig afrättar~~ du göms i kallan jord

19

Men Bernhard tiger ock stilla gråter
nu vill jag dö ock se min Anna åter
Ty hon däruppe i änglaland ~~skall ge~~
Skall ge förlåtelse med sin hand

21

Den andra dagen man Berhard leder
Till afrättsplatsen han faller neder
En blomsterkvast han i handen höll
Ock billan höjdes hans hufvud föll

Slut

Skrifven 6/12 1907

Frederik Baum

Luffare-Visa

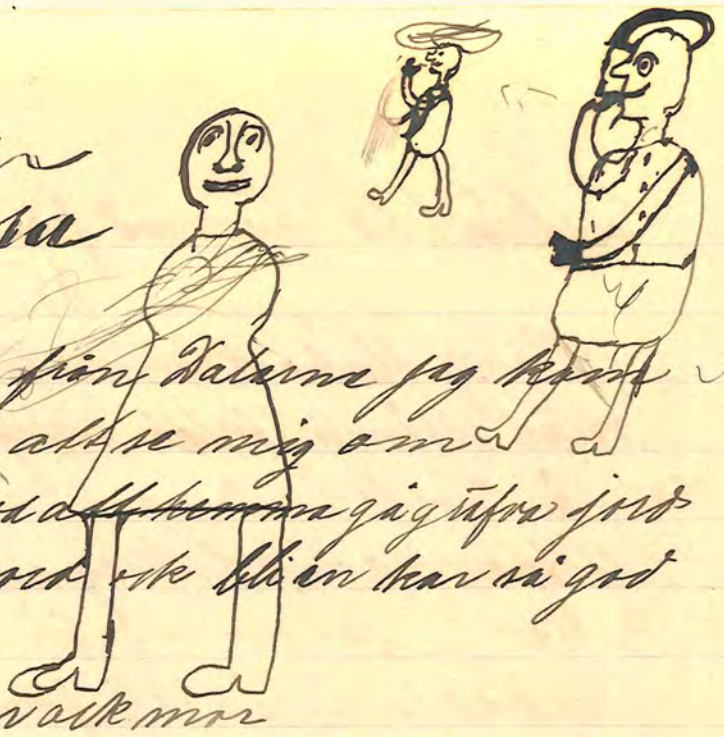

1

Jag var en lefvad yngling från från Dalarne jag kom
Jag skulle ut i världen ja för att se mig om
Jag tryckte jag var allt för god att hemma gå gräfva jord
Nej jag vill upp till höga nord ock bli en kar så god

2

Jag reste ifrån hemmet ifrån far ock mor
Jag var väl knappast sjutton år när jag mot Norge gaf
Jag gick där (2) själf speckolerade på mor å far fönderade
Jag tror det aldrig ~~mig~~ mer. Om dem jag åter skulle ~~vill~~ se

3

När som jag hade varit hos bagarne ett år
Så fick jag mig en pröfning en pröfning som var svår
Sen blef jag skild från flickor ja ifrån glas & Brickor
Sen blef jag dömd att ritta i fängelse ett år

4

När som jag kom till Gäfle arbete ej jag fick
I genom norra Upplend som luffare jag gick
Jag frös jag gick mig hallt jag låg i ladorna fast kall
Men Upplandsbönder tänkte jag får min lön på domedå

5

Men snart så kommer herran han talar till dem så
Ni gaf väl luffaren födan mej han fick hungrig gå
Ja då skall du lilla bälsebub och stekter blir till rutb & stutb
Men då står hummlens fröjd i sal beret dig glada kart

Slut Skrifven den 4/12 1907

Frederik Baum Frederik Baum

Frederik Baum Fridhem

Fridhem

Smått & Godt

Presten var slug

Presten (vid en dobförrättning till barnet mor: "Nå vad skall barnet heta nu"

"Mutter"

"Mutter?! Det är ju intet något namn det kan ni inte kalla barnet Jo. Mutter ska han heta för se hans pappa ä vagnmakare ock därför vill han att pojken ska heta Mutter för det fins ju på en vagn"

"Är ni då alldeles säker på att det var Mutter han sade?"

"Ånej inte mins jag alldeles bestämt om det var Mutter"

"Kanske det var axel i stället"

Axel var det nog ja så var det bestämdt. Jag viste la att det va' något på en vagn ändå

Skrifven den 19 8/12 07

Frederik Baum
Fridhem

Kalle kofot hade vunnit på lotteri ock bjöd Bobban på en femteradsbiljet på dramatiskan under det han själf med kapitalistens rätt placerade sig på pakett. Man gaf den rörande pjäsen. Kapten Grant och hans barn. Kalle kofot börjär plötsligt gråta som en tarkänna. Då skränar Bobban från sin rad: - Hva fasen tjuter du för då här ä väl ingeling å lipa åt

Hva på Kalle Kofot med af tårar bruten stämma vrålade upp mot Bobban:

Håll....., du som inget hjärta har.

Slut
Skrifven den 19 11/11 07

Frederik Baum

Göinge - Fridhem

#

Doktoren har förklarat att bas. Olles hustru ej lefver månden ut.
Bas-Olle:- Ja i mörn ä dä den siste å förbannadt intresant ska dä bli ock se hur det går

#

Den stammande ock blyge herrn ber att få föra sin dam till bordet
-F-f-fö-förlåt fffröken m-m-men k-k-ka-kan jag få f-f-fö-fö-för-föra fröken

#

Skrifvet den 19 11/12 07

Fredrik Baum

Fridhem 1907

Kodrängen Johan från X by är på tillfälligt besök i hufvudstaden. Ett omättligt förtärande af starka drycker har gjort honom sorglös ock glad men då han af en ock annan orsak råkar i ordvarling med lejdaren Figge ock af denne tilldelas en "dansker skalle" råkar han i mis humor ock ryter.
Jag tror du ä förbannad karl. ska du ge dej te å slåss me hufve?

#

- Hurru Kutte hur kommer de sej att di dör atumobilerna luktar så säblam
- Begrifper du inte dä Wicke. dä ä för di anstränger sej så jäkligt.

#

Fredrik Baum

Ett sätt att fria

1 Anders var en hurtiger dräng, flitig som en myra, Stor var han som den grovaste karl, Stark var han som fyra, Munter ock glo, ock hurtig han va, Flickorna tyckte han va så rar, Lita på mig, En får han sej, Det kan jag tryckt bedyra

2

Anders han var blyger ock suckade "ock den som en flicka hade!" Då kom han i flickornas ring, Han höjde sin röst ock sade: "Söta små flickor! En vill jag ha: Hvilken utaf eder får jag nu ta?" "Anders ta mej!" "Anders ta mej!" Skreko de alla glada.

3

Nej tänkte Anders det var försvårt, Jag kan få allihopa "Den som tar råda den skall bli min!" Började han att råpa. Då rusade alla bums i en hög Högt uppi luften hårtofsa flög: Hett gick det till, Tro om ni vill, Byslig var den dotaljen

4)

"Nej" sade Anders, tocka behagde röra mig så föga." Då fick han se var Anna lill satt. Med tårar i sitt öga, Ack tänkte Anders glå i sitt sinn Du lilla Anna du ska bli min "Will du mig på?" Han svarte: "Ja" – Så går det till att fria. Slut

Skrifven den 28/7 1908

~~Frederik~~ [illegible]

Grisen

1

A grisen sprang åter å fram ve a gränn: Boff ui roff ui roff ui-ui-ui-! Ja kan foll allri ann "tro att ja slepper in". Boff etc.

2

A grisen stack tryne runner å slå: "Ja ska föll känne etter om kroken sitter på"

3

A grisen rände hofve emot grinna å gråt. Då var fall ägg svinkitt om ja ska bli bett"

4

A grisen körde skalle emot stolpen så bradt: "Nej funken tar ve skulten då här gjordt inte godt"

5

Så sprang han mot den andre grindstolpen så hvast. "Nej håll da, låt mej grunna på rast" ska en

6

Sengne han sej på grinna å stopp tiggde å ba: "Nej har ska svina fresta nu länger men inte ja"

7

Så lahan å i fläng utmed skylgål å svor "Dä fins fåll nåe hål te slepp in som ja tror".

8

Å grisen han gnodde från 12 ock till ett: "Nej räcker detta länge så blir ja gaggu svett."

9

Å grisen han skala från 1 ock till två: "Husch detta kostar fläsk men låt ga men låt gå."

10

Å grisen han skena två ock till tre: "De va vell foll fan te hol som jag aldrid ska få se"

11

Så vande han till grinna tebaksigen. Ja ja kange man djäfvelen på att han ranner där ärm

Slut

~~Janta å Jag~~

Fältsång

Bort Plog ock spade ur min hand, Kom sverd ock bajonett
Jag går ock slåss för kung ock land Ock skaffa frid och rätt

2

Jag koper ej en annas blod Mitt eget vågar jag Är jag för ung har
Jag ej mod Försök om jag är svag.

3

Dansk eller fransk hvad heter han. Som ej vill Sverige väl
Han skall få känna vad den kan som ej är född till träl

4

Farväl min far! Wälsigna mig med ett par Herrans ord
Ock sen förgätt att det är krig Blott skot er jord i ro

5

Gråt ej min mör

1 gårdsgården

Skriet av Sylvis mamma Olga Baum-Fast bröder Oscar och Fredrik Baum, som dogo unga i lungrifflamation 25 år gammal - 23 år gamla

Mamma Olga född 1883, död 1942 har fått dem,

Skänkta av Sylvia Bernhardt, Repslagarsgat 3B
29133 Kristianstad.
tel. 044 - 11 17 44

Sigfrid Baum 1914 24 år
Fredrik Baum + 1909 17 år

V 31